

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η αναβίωση του παγανισμού αποτελεί αναμφίβολα μια δυναμική πρόκληση για την ποιμαντική της Εκκλησίας μας. Η ορμητική εισόρμηση του σύγχρονου δεισιδαίμονος, πολυπρόσωπου και πολυποίκιλου παγανιστικού κινήματος στη ζωή των ανθρώπων χρήζει ιδιαίτερης ποιμαντικής αντιμετώπισης. Πριν από κάθε άλλη ενέργεια χρειάζεται σωστή και υπεύθυνη ενημέρωση του λαού μας για το νεοφανές και επικίνδυνο αυτό κίνημα. Το πόνημα αυτό έχει ως στόχο να ενημερώσει τον αναγνώστη για την φύση, τις καταβολές και τις επιδιώξεις του νεοπαγανιστικού κινήματος. Έρχεται να καλύψει ένα μεγάλο κενό στη συστηματική παρουσίαση του νεοπαγανισμού στην χώρα μας. Σκοπός μας είναι η ενημέρωση του λαού μας για το επικίνδυνο αυτό, παράλογο και αλλοπρόσαλλο πνευματικό και θρησκευτικό πολυπρόσωπο κίνημα, το οποίο κρύβεται τεχνηέντως κάτω από τον μανδύα του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε ότι οι «αρχαιολάτρες» δεν είναι κάποιοι ελάχιστοι ρομαντικοί, οι οποίοι έχουν στραφεί προς το αρχαιοελληνικό παρελθόν και θέλουν να «επανελληνίσουν» την Ελλάδα, όπως διατυμπανίζουν, αλλά (εκούσια ή ακούσια) όργανα των κύκλων της περιβόητης Νέας Εποχής, με απώτατο σκοπό να υποδουλώσουν το λαό μας, που στέκεται σοβαρό εμπόδιο στα σχέδια της Νέας Εποχής και της Νέας Τάξης Πραγμάτων!

2. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΥ

Η εποχή μας διατελεί δυστυχώς σε μία σπάνια πνευματική σύγχυση. Στην αυγή του 21ου αιώνα, με την τεράστια τεχνολογική πρόοδο θα περίμενε κανείς η ανθρωπότητα να βρίσκεται σε ανώτερη και υγιή πνευματική κατάσταση, απαλλαγμένη από τα λάθη και τις προκαταλήψεις του παρελθόντος. Όμως η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Πνευματικά μορφώματα του παρελθόντος, τα οποία η ιστορία είχε απορρίψει ως επικίνδυνα για το ανθρώπινο πρόσωπο και την κοινωνία, έχουν αναδυθεί και τείνουν να πάρουν τη θέση κυρίαρχων ιδεολογιών.

Ένα σοβαρό δείγμα πνευματικού αποπροσανατολισμού του ανθρώπου τα τελευταία χρόνια είναι η εμφάνιση και ανάπτυξη του παγκόσμιου νεοπαγανιστικού κινήματος. Πρόκειται για πολυποίκιλο σύγχρονο θρησκευτικό μόρφωμα, το οποίο έχει τις ρίζες του σε αυτόχθονες πρωτόγονες θρησκείες και παραδόσεις του παρελθόντος. Εκδηλώνεται ως προσπάθεια αναβίωσης πανάρχαιων θρησκευτικών πίστσεων και δρωμένων, έχοντας έντονο φυσιοκρατικό και πανθεϊστικό χαρακτήρα. Στη Δυτική Ευρώπη έχουμε αναβίωση των αρχαίων παγανιστικών θρησκειών των Ρωμαίων, των Ετρούσκων, των Κελτών, των Σαξόνων, των Τευτόνων και άλλων αρχαίων ευρωπαϊκών λαών. Στην Ανατολική Ευρώπη έχουμε αναβίωση των αρχαίων ειδωλολατρικών θρησκειών των Ρως και των άλλων αρχαίων λαών της περιοχής. Στην Αμερική έχουμε επίσης αναβίωση των παραδόσεων των προκολομβιανών κατοίκων της αμερικανικής ηπείρου. Στην Ελλάδα έχουμε προσπάθεια αναβίωσης των αρχαιοελληνικών παγανιστικών θρησκευτικών μορφωμάτων.

Το νεοπαγανιστικό κίνημα εμφανίζεται ως ένα ασύγχρονο επαναστατικό πνευματικό κίνημα με χαρακτήρα έντονης πολεμικής κατά του Μονοθεϊσμού (ιδιαίτερα κατά του Χριστιανισμού), και όλων των κυρίαρχων «πνευματικών κατεστημένων», τα οποία

«καταπιέζουν», όπως ισχυρίζεται, το σύγχρονο άνθρωπο. Έχει δε σκοπό, να τον «απελευθερώσει» απ' όλα αυτά τα δεσμά και να τον φέρει πιο κοντά στη «θεά φύση» και στις πνευματικές προγονικές του ρίζες.

Ο παγανισμός ανήκει στο μακρινό παρελθόν, όταν η θρησκευτική πίστη βρισκόταν στο έσχατο σημείο της παρακμής της, εξαιτίας της αμαρτίας και του κακού, το οποίο κυριαρχούσε στον κόσμο. Η εμφάνιση της Χριστιανικής διδασκαλίας έδειξε το παράλογο αυτής της πίστεως που τέθηκε στο περιθώριο της ιστορίας. Το φως της ορθόδοξης πίστης, διέλυσε τις σκοτεινές και παράλογες για τον άνθρωπο παγανιστικές δοξασίες. Κατήργησε τα απαράδεκτα δρώμενα, όπως είναι οι αιματηρές θυσίες προς ανύπαρκτες θεότητες και απάλλαξε τους ανθρώπους από τον φόβο, την ανασφάλεια, και τη θρησκομανία. Απάλλαξε ακόμα τον προχριστιανικό άνθρωπο από την τυραννία του παγανισμού, ο οποίος αναγκαζόταν να πράξει, εν ονόματι της νοσηρής αυτής θρησκευτικότητας, παντοειδή αίσχη που αναιρούσαν την ελευθερία του ανθρωπίνου προσώπου.

Μέχρι πριν λίγα χρόνια κανένας δε μιλούσε για τον παγανισμό παρά μόνο τα σχολικά βιβλία, ως διδασκαλία της μυθολογίας των προγόνων μας. Την τελευταία όμως δεκαετία άρχισαν να κυκλοφορούν στην χώρα μας πλήθος «αρχαιολατρικών» περιοδικών, με πολυτελή εμφάνιση και πληθώρα τίτλων βιβλίων, τα οποία, μαζί με την δήθεν προσπάθεια «αναγέννησης» του αρχαιοελληνικού πολιτισμού, προπαγανδίζουν εμφαντικά τον παγανισμό, ως «επιστροφή στην πα-τρώα θρησκεία, στην ευγενέστερη θρησκεία που δημιουργήθηκε ποτέ»! Δεκάδες οργανώσεις με «αρχαιολατρικό» χαρακτήρα δραστηριοποιούνται σε ολόκληρη την χώρα και εργάζονται πυρε-τωδώς για την αναβίωση και τη διάδοση της αρχαιοελληνικής παγανιστικής θρησκείας, σε αντί-θεση με τους προγόνους μας οι οποίοι, είτε είχαν αποκηρύξει την παχυλή ειδωλολατρία με βδε-λυγμία, είτε στάθηκαν κριτικά απέναντί της.

3. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ

Ο όρος παγανισμός προέρχεται από τη λατινική λέξη *pagani* που σημαίνει χωρικοί. Η ονομασία αυτή δόθηκε τα πρωτοβυζαντινά χρόνια στους εναπομειναντες ειδωλολάτρες της εποχής εκείνης που αντιδρούσαν στο ευαγγελικό μήνυμα της σωτηρίας και έμειναν προσηλωμένοι λόγω αμάθειας και τυφλού φανατισμού, στις πρωτόγονες ειδωλολατρικές πίστεις του παρελθόντος. Η προσηγορία «παγανιστής» την εποχή αυτή ήταν σκωπτική και ύβρις. Ας σημειωθεί πως λείψανα τις αρχαίας ειδωλολατρικής θρησκείας συναντάμε ως τον 7^ο αιώνα στα νησιά της Ιταλίας και ως τον 9^ο περίπου αιώνα στις απομονωμένες περιοχές της Μάνης της Πελοποννήσου (Βλ. Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια Φοινιξ, τομ. ΙΘ', σελ. 318)

Ο παγανισμός είναι ουσιαστικά ειδωλολατρία. Τόσο η αρχαιοελληνική θρησκεία, όσο και οι θρησκείες των άλλων προχριστιανικών λαών ήταν σαφώς ειδωλολατρικές. Η έννοια του θείου σε αυτές συγκρινόμενη με την σύγχρονη μονοθεϊστική αντίληψη, έχει όλα τα γνωρίσματα της ειδωλολατρίας. Η λατρεία άψυχων αντικειμένων και φανταστικών θείων οντοτήτων είναι καθαρή ειδωλολατρία.

Η ειδωλολατρία από την άποψη της χριστιανικής διδασκαλίας είναι η χειρότερη συνέ-πεια της πτώσεως του ανθρωπίνου γένους. Είναι η κυριότερη έκφραση αποστασίας του ανθρώπου από το Θεό. Ο άνθρωπος σκοτισμένος από τις συνεχείς πτώσεις του, λησμόνησε τον αληθινό Θεό και τον υποκατέστησε σταδιακά, με είδωλα του

περιβάλλοντός του (ζώα, δένδρα, ποτα-μούς, λίθους, άστρα, φυσικά φαινόμενα, κοσμικές δυνάμεις, κ.λπ.). Οι μεταπτωτικοί άνθρωποι σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο «μετήλλαξαν τήν αλήθειαν τού Θεού εν τώ ψεύδει και εσεβά-σθησαν και ελάτρευσαν τή κτίσει παρά τόν κτίσαντα» (Ρωμ. 1:25), «φάσκοντες είναι σοφοί εμω-ράνθησαν και ήλλαξαν τήν δόξαν τού αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνας φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών» (Ρωμ. 1:22). Παράλληλα, συνεπαρμένοι από την πνευματική και ηθική τους σκοτοδίνη, έπλεξαν «γραώδεις μύθους» για τους ψεύτικους θεούς τους. Έτσι προέκυψαν, με την πάροδο του χρόνου, οι διάφορες ειδωλολατρικές θρησκείες. Η θρησκεία του κάθε λαού είναι ανάλογη με την πνευματική του εξέλιξη. Στους αρχαίους, αλλά και σε ορισμένους σύγχρονους λαούς, συναντούμε θρησκείες, άλλες περισσότερο και άλλες λι-γότερο ειδωλολατρικές. Οι πιο πρωτόγονες μορφές ειδωλολατρίας είναι ο φετιχισμός και ο το-τεμισμός, οι οποίες είναι λατρεία αφύχων αντικειμένων και εμψύχων όντων. Η πιο εξευγενισμέ-νη ειδωλολατρία είναι η ανθρωπομορφική ειδωλολατρία και ιδιαίτερα η ιδεατή ειδωλολατρία. Στις κατηγορίες αυτές μπορεί να ενταχθεί η εξελιγμένη αρχαιοελληνική θρησκεία, τουλάχιστον όπως την βίωσαν οι διανοούμενοι, οι φιλόσοφοι και οι μορφωμένοι πρόγονοί μας. Αντίθετα οι αμαθείς μάζες και οι αμόρφωτοι χωρικοί βίωναν την πιο πρωτόγονη μορφή της. Αυτό ομολογεί και σύγχρονος «αρχαιολάτρης» συγγραφέας (περ. «Απολλώνειον Φως», Ιανουάριος – Φεβρουά-ριος 1998, σελ.9).

4. ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η αρχαία ελληνική θρησκεία είναι ένα ακαθόριστο μόρφωμα, το οποίο ουδέποτε είχε στατική και μόνιμη μορφή. Από το απώτερο παρελθόν της προϊστορίας, όπως δείχνει η αρχαιο-λογική έρευνα και η μελέτη των πηγών, μέχρι τα πρώτα βυζαντινά χρόνια, βρισκόταν σε μια δαιδαλώδη ποικιλομορφία και συνεχή εξέλιξη. Στους προϊστορικούς χρόνους, όπως μαρτυρούν _αρχαιολογικά ευρήματα, η θρησκεία ήταν πρωτόγονη φυσιολατρική. Λατρεύονταν ποταμοί, βουνά, δένδρα, ζώα, πτηνά κλπ. Το ίδιο και στα Μυκηναϊκά χρόνια και στη Μινωική Κρήτη η θρησκεία είχε έντονο φετιχιστικό και τοτεμικό χαρακτήρα. Λατρεύονταν κατά κόρον, «οι πέτρες και τα ορυκτά, αδούλευτα από ανθρώπινο χέρι ή απλές γεωμετρικές μορφές» (περ. «Απολλώνειον Φως», Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 5). Η θεά Γη ήταν η κύρια θεότητα. Σε πάμπολλα ειδώλια εικονίζεται μια αλλόκοτη γυναικεία μορφή με φίδια στα χέρια. Οι άνθρωποι της εποχής εκείνης πίστευαν πως οι πρωτόγονες θεότητες ήταν εγκλωβισμένες σε υλικά αντικείμενα! Στους αρχαϊκούς χρόνους έχουμε λατρεία χθονίων θεοτήτων. Αργότερα άρχισε να διαμορφώνεται το δωδεκάθεο, ως αντικατοπτρισμός της απολυταρχικής και αριστοκρατικής εξουσίας των ελληνι-κών πόλεων. Παράλληλα η κάθε πόλη προέτασσε τη λατρεία τοπικών θεοτήτων και ηρώων.

Τον 6ο π.Χ. αιώνα άρχισε από την Ιωνία η αμφισβήτηση της ειδωλολατρικής πολυθεϊ-στικής θρησκείας και τα απαράδεκτα δρώμενά της. Οι Ίωνες φιλόσοφοι και επιστήμονες άσκη-σαν αυστηρή κριτική στην παχυλή ειδωλολατρική δομή της αρχαιοελληνικής θρησκείας και πα-ράλληλα επιχείρησαν να διερευνήσουν δια του νου την ορθή έννοια του θείου, εγκαταλείποντας έτσι την λεγόμενη ιδεατή ειδωλολατρία, η οποία θα κορυφωθεί στους

κλασικούς χρόνους με το κίνημα των σοφιστών και των μεγάλων ιδεαλιστών φιλοσόφων. Στους ελληνιστικούς και ρω-μαϊκούς χρόνους θα επέλθει ένας ανεπανάληπτος θρησκευτικός συγκρητισμός. Το δωδεκάθεο και οι τοπικές λατρείες όχι μόνο θα περιοριστούν, αλλά κυριολεκτικά θα εξαφανιστούν και τη θέση τους θα πάρουν ανατολικές θρησκείες και θεότητες όπως οι Αιγύπτιοι θεοί Ίσις και Όσιρις, η φρυγική Κυβέλη, ο σημιτικός Άδωνις, ο ιρανικός Μίθρας, καθώς και το ρωμαϊκό πάνθεο. Ταυ-τόχρονα έχουμε εισβολή παράλογων και νοσηρών «μυστηρίων», τα οποία θα αντικαταστήσουν ολοκληρωτικά την αρχαία λατρεία. Τέλος, όταν η αρχαία θρησκεία ψυχορραγούσε στα πρωτο-βυζαντινά χρόνια, αυτή μεταμορφώθηκε σε πολύπλοκο συγκρητιστικό θρησκευτικό και φιλοσοφικό σύστημα, το Νεοπλατωνισμό, με σκοπό να επιβιώσει μπροστά στην σαρωτική εξά-πλωση του Χριστιανισμού, χωρίς φυσικά αποτελέσματα.

Η αρχαιοελληνική θρησκεία ουδέποτε, λοιπόν, είχε σταθερή μορφή, είτε στο χώρο, είτε στο χρόνο. Κατά συνέπεια, όπως θα αναφερθούμε στη συνέχεια λεπτομερώς, η επιμονή των «αρχαιολατρών» να αναβιώσουν την «πατρώα θρησκεία» κρίνεται αβάσιμη και ουτοπιστική, διότι δεν καθορίζεται ποιας μορφής της θρησκείας αυτής και ποιας εποχής, επιχειρείται αναβίω-ση, διότι όλες οι μορφές της σε όλες τις εποχές τριών και πλέον χιλιάδων ετών ήταν θρησκεία των προγόνων μας!

Η ειδωλολατρική αρχαιοελληνική θρησκεία όπως φαίνεται μέσα από τα έργα των ποιη-τών και των αρχαίων συγγραφέων, είχε ένα ασαφές και σκιώδες «θεολογικό «υπόβαθρο». Δη-μιουργοί της δεν υπήρξαν κάποια συλλογικά όργανα, αλλά διάφοροι ποιητές. Ο κάθε ένας από αυτούς, ποιητική αδεία και ανάλογα με την έμπνευσή του έκανε «θεολογία» (βλ. P. Decharme «Μυθολογία», τομ. 1, σελ. 43). Αυτή είναι και η αιτία των τεραστίων διαφορών ανάμεσα στους συγγραφείς. Άλλη είναι η «θεογονία» του Ομήρου, άλλη του Ησιόδου άλλη του «Ορφέα», άλλη των νεοπλατωνικών και άλλη των ανωνύμων λαϊκών παραδόσεων (βλ. «Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια», τομ. 6, στ. 151-155). Μελετώντας όλες αυτές τις θεογονίες διαπιστώνουμε ζωηρά στοιχεία οργιώδους φαντασίας.

Διαβάζοντας τους πάμπολλους μύθους της αρχαιοελληνικής θρησκείας, πελαγώνουμε κυριολεκτικά από τις ποικίλες εκδοχές και τις αντικρουόμενες απόψεις για το ίδιο θέμα. Παράλ-ληλα τρομάζουμε από την «πολιτεία» των ψευτοθεών, οι οποίοι είναι γεμάτοι από ανομολόγητα πάθη, καθότι «διέπρατταν» φοβερά εγκλήματα και ειδεχθείς ηθικές παρεκτροπές!

Οι θεοί και οι θεές της αρχαιοελληνικής θρησκείας δεν ήταν τίποτε άλλο παρά προβολή αρρωστημένων ανθρώπινων ψυχικών διαθέσεων. Είναι η «θεοποίηση» των ανθρωπίνων παθών των αρχόντων της εποχής εκείνης, η «νομιμοποίηση» των καταπιεστικών, ηθικών, και ποινικών τους ατοπημάτων. Άλλωστε οι βασιλείς κατά τον Όμηρο καλούνται «Διογενείς» δηλαδή γενιά του Δία και η εξουσία τους είναι απόρροια της εξουσίας εκείνου (R. Decharme «Μυθολογία», τομ. 1, σελ. 67). Η δικτατορική αυθαιρεσία του Δία, για παράδειγμα, νομιμοποιούσε και τη δική τους τυραννική εξουσία, οι εξωσυζυγικές του δραστηριότητες επέτρεπαν και σ' αυτούς να προ-δίδουν τη συζυγική τους πίστη. Η συζυγική απιστία της Αφροδίτης με τον Άρη επέτρεπε στις κυρίες της αριστοκρατίας να είναι μοιχαλίδες, η λατρεία της πορνικής θεάς, δια της «ιερής πορ-νείας» νομιμοποιούσε την πορνεία, που κυριαρχούσε στην αρχαία εποχή (Πausan. Β' 10,5). Ο αρχικλέφτης του Ολύμπου Ερμής, ο προστάτης της κλοπής, ο οποίος λατρευόταν δια της κλοπής νομιμοποιούσε την κλοπή και την αδικία των πλουσίων εκμεταλλευτών (Ιλιάδα Β' 103, Κ' 267, Οδύσσεια Τ' 364)! Ο πολεμοχαρής Άρης, ο προστάτης του πολέμου και της καταστροφής και η προσωποποίηση της φρίκης και ο οποίος λατρευόταν δια της άσκησης

βίας και αίματος και της ικανοποίησης άγριων ενστίκτων, νομιμοποιούσε τους άγριους πολέμους, την αυθαιρεσία και την καταστροφή. Η Ήρα ήταν ο φορέας της πιο άγριας ζηλοφθονίας και της αμετάπειστης εκδίκησης και νομιμοποιούσε και αυτή το μίσος και την εκδίκηση. Ο Βάκχος, προστάτης της μέθης, της κραιπάλης, και της ικανοποίησης των ταπεινών ορμεμφύτων, νομιμοποιούσε τα κατώτερα αν-θρώπινα πάθη και ούτω καθ' εξής. Τα πάθη των ψευδοθεών δεν είχαν όριο. Ο Ουρανός βύθιζε τα παιδιά του στα έγκατα της γης. Ο Κρόνος προκειμένου να πάρει την εξουσία από τον πατέρα του Ουρανό, του έκοψε τα γεννητικά όργανα, καθιστώντας τον πια αδύναμο. Ο Κρόνος από φόβο μήπως τα παιδιά του, του πάρουν την εξουσία, τα έτρωγε! Η σύζυγός του Ρέα τον ξεγέλασε και του έδωσε να φάει μία... πέτρα αντί για τον Δία, για να του πάρει έτσι εκείνος την εξουσία (Ησιοδ. Θεογ. 133-138)!

Ο Δίας γκρέμισε από τον Όλυμπο το γιο του Ήφαιστο, επειδή εκείνος πήρε το μέρος της μητέρας του Ήρας, όταν αυτός την έδερνε ανηλεώς, καθιστώντας τον έτσι μονίμως... ανάπηρο! Σύμφωνα με άλλη εκδοχή ο Ήφαιστος ήταν... αδελφός του, κλεψίγαμος γιος του πατέρα του Κρόνου, με την γυναίκα του Ήρα (ΘΗΕ τομ. 7, 1051)! Ο Δίας στα χέρια του κρατούσε τον κε-ραυνό για να κατακεραυνώνει όποιον αμφισβητούσε την εξουσία του! Τόσο πο-λύ...φιλόανθρωπος ήταν, που κάρφωσε στον Καύκασο τον ευεργέτη των ανθρώπων, τιτάνα Προ-μηθέα (Ησιοδ. Θεογ. 522)! Ο Δίας ως κοινός απατεώνας μεταμορφωνόταν και τρύπωνε στους κοιτώνες θνητών γυναικών και τις κακοποιούσε σεξουαλικά, σαν τους σύγχρονους διεστραμμέ-νους βιαστές! Ο Ηρακλής για παράδειγμα υπήρξε ο καρπός μιας τέτοιας σχέσης. Ονομαζόταν «Τριέσπερος» γιατί τα σεξουαλικά όργια του Δία και της Αλκμήνης, μητέρας του Ηρακλή, κρά-τησαν τρεις νύχτες! Ο Ποσειδών φλεγόταν από μεγάλο ερωτικό πόθο για την αδελφή του Δήμη-τρα, την οποία κυνηγούσε για να την βιάση (Πausan. Η' 25,6,42). Εκείνη μεταμορφώθηκε σε φοράδα, για να ξεφύγει από την αηδιαστική αιμομιξία του αισχρού αδελφού της. Αυτός μετα-μορφώθηκε τελικά σε ίππο και κάπου στην Αρκαδία πραγματοποίησε την απαίσια πράξη του! Αυτά ως ελάχιστα παραδείγματα των ψευτοθεών της αρχαιοελληνικής θρησκείας!

Οι ψευτοθεοί αυτοί «απαιτούσαν» παράλογα πράγματα από τους πιστούς τους. «Ζητού-σαν» θυσίες ζώων για να «απολαύσουν» τη μυρωδιά του ψητού! Χιλιάδες άμοιρα ζώα θυσιά-στηκαν στους ψευτοθεούς. Σε πολλές περιπτώσεις οι ανήθικοι θεοί «απαιτούσαν» θυσίες αν-θρώπων! Αναφέρεται ότι ο Τάνταλος θυσίασε τον γιο του Πέλοπα, τον κομμάτισε και τον έδω-σε στους θεούς να τον φάνε! Δυστυχώς οι ανθρωποθυσίες ήταν πραγματικότητα και ιερός θε-σμός στην αρχαία Ελλάδα. Έχουμε ανθρωποθυσίες καθ' όλη την διάρκεια της αρχαιότητας, μέ-χρι και τους ελληνοιστικούς χρόνους! Στην εορτή των «Κρονίων» στην Αθήνα θυσιάζονταν κάθε χρόνο και ένας άνδρας. Το ίδιο και στην Ρόδο θυσιαζόταν ένας κατάδικος. Ανθρωποθυσίες γίνο-νταν και στην Κρήτη, όπως και στην Αλεξάνδρεια μέχρι την εποχή των Πτολεμαίων, όπου θυ-σιάζονταν αιχμάλωτοι πολέμου στον αιμοδιψή ψευτοθεό Κρόνο (Πausanίου, Ελλ. Περιηγ. Ι 18,7)! Επίσης στην ετήσια εορτή των «Θαργηλίων» προς τιμήν του Απόλλωνα θυσιαζόταν αν-δρόγυνο εκλεγμένο από τους εγκληματίες του έτους (P. Decharme «Μυθολογία» τομ. 1, σελ. 167). Στην Λευκάδα ακόμη γκρέμιζαν κάθε χρόνο έναν άνδρα από ένα βράχο προκειμένου να εξευμενίσουν τον Απόλλωνα (Στραβ. Ι 2, 452)!

Η Άρτεμις «απαιτούσε» από τους Σπαρτιάτες νέους, στην ετήσια εορτή της, φοβερό μα-στιγώμα, μέχρι αίματος λιποθυμίας ακόμα και θανάτου. Ενώ στο ναό της στην Έφεσο γίνονταν κατ' έτος πολυπληθείς φρικτοί αιματηροί ευνουχισμοί νέων (P. Dech., όπου π., σελ. 195). Αξίζει να αναφέρουμε ακόμα και την περίπτωση των περιβόητων κανιβάλων

μαινάδων, τις εκστασια-σμένες λάτρισες του μέθυσου ψευτοθεού Διονύσου, οι οποίες έτρεχαν τις νύχτες στις ερημιές ουρλιάζοντας, καταβρόχθιζαν ωμά τα άτυχα ζώα που έβρισκαν μπροστά τους, αλλά και τους άν-δρες που τύχαινε να συναντήσουν! Αναφέρεται, μυθολογικά ότι κατασπάραξαν και έφαγαν τον Ορφέα!

Οι «κατώτεροι» θεοί της φύσεως, τα φοβερά δαιμονικά όντα, όπως ο τραγόμορφος και απασιόμορφος Πάνας και οι αποκρουστικοί τερατόμορφοι Σάτυροι, ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων, διακατέχονταν από κτηνώδη σεξουαλικά πάθη και προσωποποιούσαν τα πιο ταπεινά ένστικτα!

Η ιερή πορνεία ήταν επίσης λατρευτική «απαίτηση» των ψευτοθεών. Χιλιάδες άμοιρα κορίτσια κλείνονταν χωρίς την θέλησή τους, στους ναούς της Αφροδίτης και «ιερουργούσαν» την διεφθαρμένη θεά με το σώμα τους, επιφέροντας τεράστια κέρδη στους ιερείς-προαγωγούς της θεάς. Αυτό γινόταν καθ' όλη την αρχαιότητα με αποκορύφωμα στους κλασσικούς και ελλη-νιστικούς χρόνους. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ανατριχιαστικές λεπτομέρειες για την ιερή πορνεία στην αρχαία Ελλάδα (Ιστορ. Ι, 199). Επίσης ο Στράβων διασώζει την εξής χαρακτηριστική πλη-ροφορία για την ιερή πορνεία στην Κόρινθο: Το ιερό της Αφροδίτης «ούτω πλούσιον υπήρξεν, ώστε πλείους η χιλίας ιεροδούλους εκέκτητο εταίρας» (Στραβ. 378)! Επίσης οι λάτρεις του Διο-νύσου ήταν υποχρεωμένοι να παίρνουν μέρος στις διονυσιακές εορτές και να πράττουν ανείπω-τες ηθικές αθλιότητες. Η κάθε γυναίκα έγγαμη ή μη, ήταν υποχρεωμένη στο όνομα του Θεού, να ανεχτεί τις σεξουαλικές ορέξεις του κάθε τυχόντα! Οι βιασμοί των γυναικών και η άσκηση κάθε είδους βίας κατά την διάρκεια των εορτών όχι μόνο δεν εθεωρείτο έγκλημα αλλά τρόπος λα-τρείας του ψευτοθεού!

Η αρχαιοελληνική θρησκεία όχι μόνο δεν απέτρεπε τους Έλληνες να καθιερώνουν και να καλλιεργούν απάνθρωπους θεσμούς, αλλά αντίθετα τους παρότρυνε. Η δουλεία για παράδειγμα ήταν θεσμός στην αρχαία Ελλάδα. Είχε μάλιστα και κληρονομικό χαρακτήρα. Η δουλεία εθεω-ρείτο κατά κάποιον τρόπο ιερή υπόθεση και γι' αυτό το μεγαλύτερο σκλαβοπάζαρο της Ελλάδος βρισκόταν στην Δήλο, στον ναό του Απόλλωνα! Δε χρειάζεται να αναφέρουμε εδώ τη γνώμη είχαν οι αρχαίοι προγονοί μας για την δουλεία, ακόμα και ο Αριστοτέλης!

Μεταξύ των θεών όχι μόνο δεν κυριαρχούσε σεβασμός, όπως θα ταίριαζε σε θείες οντό-τητες, αλλά αντιθέτως υπήρχε μίσος, αντιζηλία, τάση κυριαρχίας πόλεμοι, δολοφονίες, απάτες, δό-λοι και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Ο Ηρόδοτος χαρακτήρισε το θείον της αρχαιοελλη-νικής θρησκείας «φθονερόν και ταραχώδες» (Ιστορ. Ι. 32, ΙΙΙ. 40, 2)! Οι άνθρωποι ζούσαν συνε-χώς κάτω από το φόβο μιας αναίτιας και παράλογης θεϊκής εκδίκησης. Στα έργα του Ομήρου για παράδειγμα βλέπουμε οι ψευτοθεοί να παίρνουν συχνά το μέρος τον αδίκων. Η Αφροδίτη προ-στάτευε τον Πάρη, τον άρπαγα της συζύγου του Μενελάου. Ο... φιλόανθρωπος Ποσειδώνας επί-σης εξαιτίας του παραμικρού του θυμού, προκαλούσε τρικυμίες και έπνιγε τους θαλασσινούς. Ταλαιπώρησε, χωρίς έλεος και μέχρι τελικής εξοντώσεως τον θρυλικό Οδυσσέα! Τα έργα του Ομήρου είναι γεμάτα από τέτοιες αποκρουστικές διηγήσεις. Και όμως, για τους νεοπαγανιστές «η αρχαία ελληνική θρησκεία απετέλεσε από τις πλέον φωτισμένες που γνώρισε ποτέ η ανθρωπό-τητα» (περ. «Απολλώνιο Φως» Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 4)!

Στους μετακλασσικούς, ελληνιστικούς και ρωμαϊκούς χρόνους, όταν η αρχαιοελληνική θρησκεία είχε φτάσει στο έσχατο σημείο της κατάπτωσής της, οι πρόγονοί μας κατάντησαν ακόμη και στην ανθρωπολατρεία. Λάτρεψαν ως θεούς ζώντες ανθρώπους! Οι Αθηναίοι για παράδειγμα ανέδειξαν σε θεό τον εκπορθητή της Αθήνας σπαρτιάτη ναύαρχο

Λύσανδρο. Του έστησαν παντού βωμούς και τον λάτρευαν (Πλουτ., Λύσανδ. 18)! Επίσης, θεοποίησαν τον Δημήτριο Φαληρέα. Προς τιμήν του άλλαξαν το όνομα του μήνα Μουνιχίωνα σε Δημητρίωνα και των Διονυσίων εορτών σε Δημήτρια (Μεγ. Ελλην. Εγκυκλ. Φοίνιξ, τομ. Θ' 117)! Το ίδιο έκαναν και για τον Δημήτριο τον Πολιορκητή, του έστησαν 360 ανδριάντες μέσα σε έναν μήνα, γέμισαν την πόλη βωμούς και του πρόσφεραν θυσίες (οπ.π., σελ. 121). Αργότερα το ίδιο έκαναν για τον παρανοϊκό Νέρωνα και τους άλλους Ρωμαίους αυτοκράτορες! Αυτή ήταν «η πιο ευγενική θρησκεία της ιστορίας»!

5. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΟΦΟΥΣ

Αυτά βλέποντας οι μεγάλοι σοφοί της αρχαιότητας απέρριψαν επιδεικτικά την αρχαιοελ-ληνική θρησκεία, την οποία χαρακτήρισαν απαράδεκτη, παράλογη και εν πολλοίς επικίνδυνη για την ανθρώπινη κοινωνία! Όλα σχεδόν τα μεγάλα πνεύματα της αρχαιότητας άσκησαν κριτική και αρνήθηκαν την αρχαιοελληνική ειδωλολατρία. «Κατά τους εξ π.Χ. αιώνας προσεπάθησαν να υπερβούν την πολυθεΐαν, να διαμορφώσουν μίαν υψηλότεραν ιδέαν περί πνευματικού Θεού, να καθάρουν την έννοιαν του θείου από όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία είχαν επισωρεύσει η μυθο-λογία, η δεισιδαιμονία και η πρωτόγονος μαγική σκέψις των μαζών» (Κ. Σπετσιέρη, «Εικόνες Ελλήνων Φιλοσόφων», Αθήνα 1964, σελ. 75). «Οι μεγάλοι Έλληνες φιλόσοφοι αντιτάχθησαν στην ειδωλολατρική πολυθεΐα και ηγωνίσθησαν, ώστε να καθαρθεί η έννοια του θείου από το μη θεοπρεπές στοιχείον» (Ν. Βασιλειάδη «Ο ανθρωπισμός του Χριστιανισμού» Αθήναι 1986, σελ. 48).

Πρώτος ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος (570-480 π.Χ.) τόλμησε να αρνηθεί την κρατούσα ειδωλολατρική θρησκεία της εποχής του και να διακηρύξει επίσημα: «Είς Θεός, εν τε θεοίσι καί ανθρώποισι μέγιστος ούτε δέμας θνητοίσι όμοιος ουδέ νόημα». Όμως «πάντα θεοίς' ανέθηκαν Όμηρος θ' Ησίοδος τε... όσσα παρ' ανθρώποισιν ονειδεα και φόγος εστί, κλέπτειν, μοιχεύειν τε και αλλήλους απατεύειν» (Ξενοφ. Απ.,11)! Τους θεούς θεωρούσε εξ ολοκλήρου αποκυήματα της ανθρώπινης φαντασίας, ανάρμοστα για τη θεία φύση. Υποστήριζε μάλιστα πως όσοι πιστεύουν ότι οι θεοί γεννήθηκαν, ασεβούν το ίδιοι με όσους λένε πως οι θεοί πεθαίνουν!

Ο Ηράκλειτος (540-480 π.Χ.) επιζητούσε «εξαγνισμόν από τα είδωλα» και πνευματική λατρεία του θείου (Αποστ. 5, Diels). Συνέλαβε την έννοια του ενός Θεού υποστηρίζοντας πως «Έν πάντα... εκ πάντων έν και εξ ενός πάντα... ταυτό τε ζών και τεθνηκός και εγρήγορος και κα-θεύδον και νέον και γηραιόν... αγαθόν και κακόν -εν και ταυτόν-» (Β' 50, 10, 88, 58). Καθιέρωσε την πνευματική έννοια του Λόγου ως την υπέρτατη αιτία των πάντων και ως τον πάνσοφο νου που συγκροτεί τον κόσμο και προνοεί γι' αυτόν (Α 16).

Υποστήριζε πως ο Όμηρος και ο Ησίο-δος, αποδίδοντας στους θεούς κακίες και ανηθικότητες είχαν ολέθρια επίδραση στα ήθη των αν-θρώπων. Ακόμη στηλίτευσε τον ανόητο ανθρωπομορφισμό, τόνισε την απόλυτη διαφορά αν-θρώπου και Θεού (Αποσπ. 88) και απειλούσε όσους έκαναν ανίερες τελετές (Βακχισμός, ιερά όργια, ιερή πορνεία κ.λπ.). Ο Αναξίμανδρος (610-564 π.Χ.) αποφάνθηκε πως το θείον είναι «αθάνατον και ανόλε-θρον», «περιέχει δε άπαντα και πάντα κυβερνά» (Αριστ., Μεταφ. 203B).

Ο Εμπεδοκλής (493-433 π.Χ.) καταδίκασε έντονα τον ανθρωπομορφισμό της αρχαιοελ-ληνικής θρησκείας και όρισε ότι το θείον είναι πνεύμα (Β' 134)

Ο Παρμενίδης (5ος αιών π.Χ.) αρνήθηκε μετά βδελυγμίας τις απαράδεκτες αντιλήψεις της εποχής του για το θείο και αποφάνθηκε πως αυτό είναι πέρα από κάθε φυσικό φαινόμενο

και ανθρώπινη σύλληψη. Το θείον είναι «ατεμές» και «ακίνητον» (Β' 23, 24, 26)

Ο Αναξαγόρας (490-427 π.Χ.) απεφάνθη ότι ο ήλιος, η σελήνη και τα αστέρια, δεν είναι θεοί, όπως πρέσβευε η ειδωλολατρική θρησκεία και η οποία απαιτούσε λατρεία γι' αυτά, αλλά πύρινες μάζες. Το ίδιο είχαν υποστηρίξει και ο Αναξιμανδρος, ο Αναξιμένης, ο Θαλής, ο Λεύκιππος, ο Δημόκριτος.

Ο Μητρόδωρος (5ος αιώνας π.Χ.), μαθητής του Αναξαγόρα, διακήρυξε πως «οι θεοί δεν είναι εκείνο που νόμιζαν όσοι τους έχτιζαν ναούς και τους προσκυνούσαν» (P. Decharme, «Ελληνική Μυθολογία» том. Α', σελ. 286).

Ο Πρωταγόρας (480-411 π.Χ.) θεμελίωσε την έννοια της απόλυτης υπερβατικότητας του θείου και σατίρισε την παιδαριώδη θρησκευτικότητα της εποχής του, γι' αυτό οι φανατικοί ειδωλόλατρες αποφάσισαν να τον σκοτώσουν (Θ.Η.Ε., том. 10,692).

Ο Ηρόδοτος (480-421 π.Χ.) δεν δίστασε να ασκήσει κριτική στο Μαντείο των Δελφών για ψεύτικους χρησμούς και στηλίτευσε την απαράδεκτη ιερή πορνεία (Ιστ. Ι. 199). Ο Αριστόδημος και ο Δημοσθένης περιγελοῦσαν επίσης τις ανόητες μαντείες του δελφικού μαντείου (P. Dech., ό.π.). Επίσης ο Επίχαρμος (530-440 π.Χ.) λοιδορούσε την αρχαία ειδωλολατρία, διότι αυτή θεωρούσε «τούς θεούς είναι ανέμους, ὕδωρ, γήν, ἥλιον, πύρ, αστέρες» (Στοβ. Ανθ. 91,92).

Ο Πίνδαρος (522-446π.Χ.) στα περίφημα ποιήματά του απογύμνωσε τους θεούς από τις μυθολογικές γελοιοότητες που προσβάλουν το θείο, (Πινδ. Ολυμ. Θ' 35) και (P. Dech., ό.π., σελ. 7) και δεν έκρυβε τις μονοθεϊζουσες ιδέες του (Θ.Η.Ε., τόμ. 10, 393).

Ο Πρόδικος (5ος αιώνας π.Χ.) υποστήριξε με πάθος πως οι άνθρωποι της αρχαιότητας, λόγω πλάνης, θεωρούσαν ως θεούς ό,τι ήταν χρήσιμο για τη ζωή τους, όπως ο ήλιος, η σελήνη, τα ποτάμια οι πηγές, τα ζώα, κ.λπ. (Ξενοφ. Απομν. 11,3)

Ο Αντισθένης (414-365 π.Χ.) διακήρυξε πως ο Θεός είναι ένας και απόλυτα υπερβατικός για τον ανθρώπινο νου. Αποκήρυξε την θρησκεία της εποχής του γιατί οι θεοί της ήταν θεοποιηθέντες άνθρωποι! (Cicero de Nat. Deor. I,II, 13).

Ο Θεόφραστος (372-287 π.Χ.) ζήτησε να πάψουν οι ανόητες ζωοθυσίες, αφενός μεν από σεβασμό προς τα ζώα και αφετέρου, επειδή ο Θεός δεν έχει ανάγκη τέτοιες ταπεινές πράξεις (Θ.Η.Ε., τόμ. 6,415).

Ο Ευριπίδης (480-406 π.Χ.) χαρακτήρισε τις γελοίες για τους θεούς διηγήσεις των ποιητών «αιδών δυστήνους λόγους» (Eur., Ηρακλ. Μαιν. 1346) και υποστήριξε πως «εί οι θεοί εισί κακοί ουκ εισί θεοί» (Eur., Βαλλεροφ. 23) με αποτέλεσμα να γίνει στόχος του φανατικού ειδωλολατρικού όχλου και να καταφύγει στη Μακεδονία!

Ο Σωκράτης (469-399 π.Χ.) υπήρξε σαφώς μονοθεϊστής. Κατά κανόνα ομιλούσε για Θεό και σπανιότατα ομιλούσε για θεούς. Στους μαθητές του δίδασκε διαφορετική θρησκευτική πίστη, γι' αυτό καταδικάστηκε σε θάνατο ως «έτερα καινά δαιμόνια εισφέρων».

Ο Πλάτων (428-347 π.Χ.) φυγάδευσε κυριολεκτικά τον Όμηρο από την «Πολιτεία» του, διότι θεώρησε ότι οι ανήθικοι μύθοι για τους θεούς αποτελούν επιζήμια πρότυπα για τους νέους. Τόνισε emphatically ότι ο Όμηρος και ο Ησίοδος έπλασαν ψευδείς και ανάξιους μύθους για τους θεούς (Πολιτ. 368A-383C). Αρνήθηκε ουσιαστικά την πατρώα ειδωλολατρική θρησκεία και προσηλώθηκε στην δική του ιδεατή θεότητα, το «Όντως Όν». Χαρακτηριστικά είναι τα εξής αποφθέγματα του μεγάλου φιλοσόφου, τα οποία προδίδουν τις μονοθεϊστικές αντιλήψεις του: «Ο δὴ Θεός ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα» (Νομ. IV 716e), «Ομοιοῦσθαι Θεῷ» (Πολ. 613B), «Ο Θεός έχει τὰς χερσὶν αὐτοῦ τὴν ἀρχήν, τὸ μέσον και τὸ πέρασ πάντων τῶν ὄντων» (Νομ. Δ' 713e).

Ο Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.) όρισε το θείον ως «τό πρώτον κινούν ακίνητον», ως «Νόησιν

Νοήσεως» και ως «Ζώνον αἶδιον ἀριστον» (Μεταφ. 1072, Β' 29) ορίζοντας έτσι την πίστη του σε μία υπερβατική αρχή. Υπεράσπισε την ενότητα της θείας ουσίας ως εξής: «ουκ πο-λυκοιρανίη εις κοίρανος» (Μεταφ. 1076Α). Αρνήθηκε κατηγορηματικά τις ανόητες περι θεών πίστεις της αρχαιοελληνικής θρησκείας και γι' αυτό κατηγορήθηκε για αθεϊσμό! Οι Στωικοί, ακολουθώντας την διδασκαλία του Ζήνωνα καθιέρωσαν την πίστη στον ένα Θεό και ερμήνευσαν τους μύθους του Ομήρου αλληγορικά (P. Nilsson, Ιστορία της Αρχαίας Ελ-ληνικής Θρησκείας, Αθήναι 1977, σελ 304).

Αρνητές της αρχαιοελληνικής ειδωλολατρικής θρησκείας υπήρξαν ακόμα ο Καρνεάδης, ο Θεόδωρος ο Κυρηνάιος, ο Λεύκιππος, ο Δημόκριτος, ο Επίκουρος και όλοι οι σοφιστές, οι κυ-νικοί και οι στωικοί φιλόσοφοι.

Το τελειωτικό κτύπημα στην αρχαία θρησκεία, το έδωσε ο Ευήμερος ο Μεσσήνιος (317-297 π.Χ.) ο οποίος διατύπωσε τη θεωρία η οποία έγινε τελικά ευρέως αποδεκτή, πως οι θεοί της αρχαιοελληνικής θρησκείας ήταν κάποιοι επιφανείς άνθρωποι της πολιίας αρχαιότητας, τους ο-ποιούς οι άνθρωποι λόγω αμάθειας θεοποίησαν!

Έχοντας όλα αυτά υπ' όψιν του ο Άγιος Ιουστίνος ο φιλόσοφος και μάρτυρας († 165 μ.Χ.) έγραφε πως «Οι μετά λόγου βιώσαντες χριστιανοί εισί, κάν άθεοι ενομίσθησαν, οίον εν Έλλησι μέν Σωκράτης καί Ηράκλειτος καί οι όμοιοι αυτοίς» (Ιουστ. Α' Απολ. α' 46,3, ΒΕΠΕΣ 3,186) και «Ουχ αλλότρια εστί τά του Πλάτωνος διδάγματα του Χριστού, όσα ούν παρά πάσι καλώς ειρηται ημών των Χριστιανών εστί» (Ιουστ. Β' Απολ. 13,2-4, ΒΕΠΕΣ 3,207)! Ο Κλήμης ο Αλαξανδρεύς επίσης μίλησε περί «ειδικής αποκαλύψεως» από το Θεό στους αρχαίους Έλληνες σοφούς (Προτρεπτ. VI, ΒΕΠΕΣ 7,52)!

Αργότερα, με το έπος και την σπουδή των κλασικών ο Βυζαντινός αναλαμβάνει την ελ-ληνική του καταγωγή, χωρίς να αισθάνεται πως κάτι τέτοιο βλάπτει την Χριστιανικότητά του, συνδυάζοντας φιλοσοφία και θεολογία και ανακηρύσσοντας θαρραλέα τους σοφούς της αρχαιό-τητας χριστιανούς προ του γράμματος! Συναρμόζοντας τους αρχαίους με τους μέσους αιώνες στην ψυχή τους, οι άνθρωποι της εποχής εκείνης απεργάζονται δυναμικά την ιστορική του έ-θνους συνέχεια, το σε όραμά τους θα ζωντανέψει στους νάρθηκες των Εκκλησιών, όπου ο Πλά-των, ο Αριστοτέλης και οι άλλοι μεγάλοι του προχριστιανικού ελληνισμού θα ιστορηθούν με αμφίεση προφητών. Ο νεώτερος ελληνισμός, όπως άλλωστε και ο βυζαντινός που τον γέννησε δεν συνιστούν παράλληλα ή προδρομικά φαινόμενα των νεοτέρων χρόνων της Ευρώπης, αλλά συνιστούν, και εδώ έγκειται η εθνική μας ιδιορρυθμία, ανάπτυξη και μεταστοιχείωση ενός και του αυτού λαού, από εσωτερική περίσσια και όχι από εξάντληση.

6. ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΥ

Όσο και αν διατείνονται οι «αρχαιολάτρες» ότι θέλουν να «αναστήσουν» τον αρχαιοελ-ληνικό πολιτισμό και μαζί την «πατρώα θρησκεία», οι ηγέτες τους ψεύδονται και οι οπαδοί τους τρέφονται με αυταπάτες. Ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός και ιδιαίτερα η ειδωλολατρία των προ-γόνων μας, όπως είδαμε, δεν είχε τίποτε το στατικό και μόνιμο. Άλλος ήταν ο αθηναϊκός πολιτι-σμός, άλλος ο σπαρτιατικός, άλλος ο ιωνικός, άλλος της Μεγάλης Ελλάδος, άλλος της Μακεδο-νίας και άλλος της Ηπείρου. Διαφορετική ήταν η βίωση της θρησκείας στην Αθήνα, διαφορετική στην Σπάρτη, διαφορετική στην Ήπειρο, διαφορετική στην Κρήτη, διαφορετική στην Αρκαδία και διαφορετική στη Θράκη. Σημαντικές θεότητες μιας πόλης ήταν άγνωστες σε άλλες.

Για όλα μιλάνε οι «αρχαιολάτρες» εκτός από τον πολιτισμό ποιας πόλης και ποιας χρονικής περιόδου προσπαθούν να αναβιώσουν. Επίσης δεν μας λένε ποια μορφή της αρχαίας θρησκείας, ποιας πόλης και ποιας εποχής θέλουν να αναστήσουν. Όταν λένε «πατρώα θρησκεία», τι εννοούν; Η θρησκεία των Ακαρνάνων ή των Δολόπων ή των Αγραιών, για παράδειγμα, δεν είναι «πατρώα θρησκεία»; Δεν ήταν πρόγονοί μας αυτοί; Η φανατική λατρεία της αιγυπτιακής θεότητας Ίσιδος από τους Έλληνες στα ελληνιστικά και ρωμαϊκά χρόνια δεν είναι και αυτή «πατρώα θρησκεία», αφού υπήρξε για αιώνες κυρίαρχη θρησκεία των προγόνων μας; Ο मिθραϊσμός, η ηλιολατρία του Ιουλιανού και των ομοίων του, στα πρώτα βυζαντινά χρόνια δεν ήταν και αυτή «πατρώα θρησκεία»; Ο νεοπλατωνισμός, ο οποίος θέλησε να αναγεννήσει και να μεταλλάξει προς το πνευματικότερο την αρχαιοελληνική θρησκεία δεν υπήρξε επίσης προγονική θρησκεία; Οι σύγχρονοι «αρχαιολάτρες» πολύ μικρή σχέση έχουν με την αρχαία Ελλάδα. Καπηλεύονται ορισμένα επιλεκτικά στοιχεία του αρχαιοελληνικού πολιτισμού, όσα εξυπηρετούν τους στόχους τους, δηλαδή την εδραίωση του νεοαποκριφιστικού παγανισμού. Απόδειξη ότι ουδέπο-τε αυτοί αναφέρονται στην αντιρρητική γραμματεία των αρχαίων συγγραφέων κατά της ειδωλο-λατρικής θρησκείας. Οι μονοθεϊζοντες σοφοί συγγραφείς Ξενοφάνης, Ηράκλειτος, Ευριπίδης, Πρωταγόρας, Πλάτων, Αριστοτέλης είναι τα «μαύρα πρόβατα» για τους νεοπαγανιστές, διότι οι μονοθεϊστικές αντιλήψεις τους θεωρούνται σαφώς αιρετικές, σε σχέση με την ειδωλολατρία που πρεσβεύουν!

Η επίθεση κατά της χριστιανικής πίστης

Κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια εμφανίστηκαν δεκάδες οργανώσεις νεοπαγανιστών με εμφατικά ονόματα. Κυκλοφορεί πληθώρα «αρχαιολατρικών» περιοδικών, τα οποία κατέκλυσαν την αγορά. Φανατικοί «ελληνολάτρες» αναπτύσσουν τις απόψεις τους στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο, δαιδαλώδεις ιστοσελίδες παγανιστικού περιεχομένου κατακλύζουν το διαδίκτυο, αμέτρητες εκδόσεις σχετικών βιβλίων γέμισαν τα ράφια και τις προθήκες των βιβλιοπωλείων. Διάφορες «σχολές» και λέσχες «κατηχούν» και ενημερώνουν τους προσήλυτους στον παγανισμό. Οργανώνονται εκδρομές προσκυνηματικού χαρακτήρα σε τόπους ιερούς των αρχαίων και συμμετέχουν σε παγανιστικές εορτές. «Στολίζουμε» λένε, «τους βωμούς των προγόνων μας με άνθη και πύλινα γεμάτα προσφορές (όσπρια, γάλα, κρασί, μέλι) και αναθήματα» (περ. Διπτετές 13 4/95,18).

Έχουν φτιάξει και τελετουργικό για τις παγανιστικές τελετές τους. Πολλά δρώμενα είναι κακέκτυπα χριστιανικών τελετουργιών. Επίσης έχουν συνθέσει ύμνους στους ψευδοθεούς τους, όπως ο μονότονος ύμνος της εορτής των «Πυρφορείων» «Δεύτε λάβετε φως...», παρμένος από τον γνωστό αναστάσιμο ύμνο της Εκκλησίας μας!

Απαιτούν επίμονα να αναγνωρισθούν η θρησκεία τους και οι τελετές τους. Έχουν συγκροτήσει και την «εκκλησία» τους. Έχουν συγκροτήσει επίσης το «κοινό» (συννομοσπονδία) των διαφόρων αρχαιολατρικών παγανιστικών οργανώσεων, με παραρτήματα σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό. Μέσω αυτού συμμετέχουν στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εθνικών Θρησκειών» το οποίο ιδρύθηκε στις 24-6-1998 στην Βίλνα της Λιθουανίας.

Οι «αρχαιολάτρες» αυτοαποκαλούνται «έλληνες». Μονοπωλούν δηλαδή την εθνική μας ταυτότητα, την οποία επιχειρούν να αποστερήσουν από όλους τους μη παγανιστές. Τους χριστιανούς τους αποκαλούν ειρωνικά «ιουδαιοχριστιανούς», «εβραιογενείς εξουσιαστές» και «πα-ραμυθολόγους του αποσυντεθέντος βυζαντινισμού». Τους προσάπτουν την

κατηγορία ότι «οι α-ντιλήψεις των θρησκευτικών καθεστώτων των Ταλιμπάν, των Μουτζαχεντίν και του Ιράν δεν δια-φέρουν από τις χριστιανικές ιδέες» (περ. Δαυλός, τ. 240/2001). Επίσης τόσο τους χριστιανούς όσο και όλους τους μονοθεϊστές τους αποκαλούν «γουρούνια» που κυλιούνται «πάνω στους ι-δious βόθρους με τα ίδια πάντοτε κόπραν» (Διάλογος 16/99,11)! Τους κληρικούς τους αποκα-λούν «εβραιόδουλους ρασοφόρους», «προσκυνημένους της Σιών» (περ. «Απολλώνειον Φως» Ια-νουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 36), «εβραιόδουλους παυλιϊστές» («Ελευθεροτυπία» 26-10-1986), «στυγερούς πρωτογενίτσαρους ρασοφόρους» (Διπετές, 13/95,15). Όταν αναφέρονται στο θεό των Χριστιανών τον αποκαλούν «εβραίο ζηλότυπο τιμωρό Ιεχωβά», «βλοσυρό Θεό» και το Χριστό, σκωπτικά, «σχισματικό εβραίο ραβίνο Γιεσουά», «σημιτικής καταγωγής δικτατορίσκο του ουρανού» (Διπετές, 4/93,6) και ότι αυτός «αποτελεί την πιο τραγική μορφή της ειδωλολατρίας, αφού ως άνθρωπος κατέληξε να λατρευτεί ως θεός». (Ε. Αταβύριος, Μεγαρ. Τύπος 1-10-95)! Με ανάλογα επίθετα χαρακτηρίζουν τον απόστολο Παύλο και τους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Τους αποκαλούν «αποστεωμένα καχεκτικά μοντέλα», «εξ ανατολών ύαινες», «άγια ρεμάλια», «μελανειμονούντες» και «κοπρόψυχους» (Μεγαρ. Τύπος 17-9-95 και 8-10-95)! Την Εκκλησία μας αποκαλούν «Γιαχβική θεοκρατία» (περ. Δαυλός, τ. 240/2001) και «αδίστακτη πολιτική και οικονομική συντεχνία» (Ελλ. Φλόγα, 1/94,6). Το πιο αστείο από όλα είναι ότι αποκαλούν τους χριστιανούς, ούτε λίγο ούτε πολύ... ειδωλολάτρες, «λειψανολάτρες» και «οπαδούς» του πιο «χονδροειδούς φετιχισμού» (περ. Διπετές, ιστοσελίδα στο Διαδίκτυο)!!!

Οι νεοπαγανιστές, ακόμη, απειλούν και φοβερίζουν την Εκκλησία μας ότι «σύντομα θα υπάρξει ξεκαθάρισμα λογαριασμών» για την μακραιώνη «τυραννική δουλειά που ασκεί στον ελλη-νισμό»! Δεν δέχονται κανενός είδους πολύτιμη υπηρεσία της Εκκλησία μας προς το Γένος και τη χαρακτηρίζουν ως το «σάβανο του Ελληνισμού» (Μεγαρικός Τύπος 30-4-87)! Κάθε τι το χριστιανικό τους ερεθίζει επικίνδυνα και προσπαθούν να το γκρεμίσουν (περ. Δαυλός τ. 239/2001). Απαιτούν κατεδάφιση των χριστιανικών ναών σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων από τα ερείπια των αρχαιοελληνικών ιερών. Επιδιώκουν αλλαγή του συστήματος χρο-νολόγησης, επειδή έχει ως βάση το έτος γέννηση του Χριστού. Ήδη στα περιοδικά τους χρονο-λογούν από την πρώτη Ολυμπιάδα και από την γέννηση του Απολλωνίου Τυανέα! Ζητούν επί-σης αλλαγή ονομασίας των μηνών και των ημερών της εβδομάδας. Ζητούν το χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας, κατάσχεση της εκκλησιαστικής περιουσίας, κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών ως χριστιανική κατήχηση και την αντικατάστασή του με την κατήχηση της «πα-τρώας θρησκείας», απαγόρευση στους κρατικούς λειτουργούς να συμμετέχουν σε θρησκευτικές τελετές της Εκκλησίας, διακοπή μισθοδοσίας του ορθόδοξου κλήρου από το κράτος και άλλα πολλά. Τέλος θέλουν να ζητήσει η Εκκλησία δημόσια συγνώμη για τα... «ανείπωτα εγκλήματα της» κατά του Ελληνισμού! Ακόμα και τα χριστιανικά ονόματά τους αλλάζουν με αρχαιοελλη-νικά. Δεν θέλουν τίποτε να τους θυμίζει την πίστη του Χριστού!

Το Βυζάντιο είναι γι' αυτούς «η πιο σκοτεινή και εφιαλτική περίοδος της ιστορίας» και δεν αναγνωρίζουν σε αυτό κανενός είδους πολιτισμικό επίτευγμα. Τονίζουν εμφαντικά πως «στην πνευματική παρακμή συντέλεσε καιρία η κυριαρχία της εβραϊκής αντιλήψεως της ζωής» (περ. «Απολλώνειον Φως» Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 35). Ολόκληρη η χριστιανική τέχνη (ποίηση, λογοτεχνία, αρχιτεκτονική, ζωγραφική, μουσική, γλυπτική κ.λπ.) θεωρείται ως «έκτρωμα» και «πολιτισμική παρακμή» δίχως καμία αξία! Αποκαλούν δε τους σύγχρονους Έλληνες Χριστιανούς ως «βυζαντινόπληκτους ρωμιούς» (περ. Διπετές, ιστοσελίδα στο Διαδίκτυο)! Θέλουν όμως να αγνοούν εσκεμμένα (έχοντας το σκοπό τους),

πως χάρη στο Βυζάντιο και το μεγάλο πολιτισμό του, διασώθηκε η αρχαιοελληνική μας κληρονομιά!

7. ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΥ

Το νεοπαγανιστικό κίνημα και η Νέα Εποχή

Αξιόλογοι επιστήμονες και ερευνητές, έχουν αποδείξει περίτρανα πως το σύγχρονο νεο-παγανιστικό κίνημα είναι ξενόφερτο και απηχεί καθ' ολοκληρίαν την σύγχρονη συγκρητιστική «θεολογία» της περιβόητης Νέας Εποχής. Οι θέσεις και η γενικότερη κοσμολογία του, όπως α-ποδεικνύονται από τα δημοσιεύματα στα διάφορα «αρχαιολατρικά» περιοδικά, απηχούν απόλυτα το ιδεολογικό πλέγμα των νεοεποχικών [βλ. Α. Βλιαγκόφτη «Το Πανθησκευτικό Όραμα (Ε-φιάλτης) της Νέας Εποχής», περ. Διάλογος Ιανουάριος – Μάρτιος 1999, σελ. 11].

Για να καταλάβουμε τη φύση και τους στόχους του νεοπαγανιστικού κινήματος πρέπει να ανατρέξουμε στις καταβολές του. Ο νεοπαγανισμός δεν είναι επινόηση των τελευταίων χρόνων. Απλώς τελευταία έκανε την εμφάνισή του.

Τις καταβολές του νεοπαγανιστικού κινήματος βρίσκουμε στο γενικότερο πνεύμα και στις αρχές που επικράτησαν στον Ευρωπαϊκό χώρο μετά το τέλος του Μεσαίωνα, κατά την Α-ναγέννηση και τους χρόνους του Διαφωτισμού. Η πραγματική αφετηρία του νεοπαγανιστικού κινήματος πρέπει να αναζητηθεί στο περιβόητο κίνημα της Θεοσοφίας τον 19ο αιώνα. Στα 1875 ιδρύθηκε στην Αμερική η «Παγκόσμια Θεοσοφική Εταιρεία» από την διαβόητη αποκρυφίστρια Έλενα Μπλαβάτσκι, ως συστηματοποίηση όλων των παγανιστικών και αποκρυφιστικών δοξασιών του παρελθόντος. Η Μπλαβάτσκι υπήρξε όχι μόνο θαυμάστρια του ειδωλολατρικού παρελθόντος, αλλά ολόκληρο το φιλοσοφικό – θεολογικό της σύστημα είναι υφασμένο πάνω στον ιστό των ορφικών κειμένων, των αρχαίων μυστηρίων και κυρίως της νεοπλατωνικής φιλοσοφίας. Η Θεοσοφία είναι στηριγμένη κατά βάση στο Νεοπλατωνισμό και κυρίως στις αντιλήψεις του Πλωτίνου, του Ιαμβλίχου και άλλων θεουργών (Π. Τρεμπέλα, Θεοσοφία Αθήναι 1988, σελ. 23). Το κίνημα της Θεοσοφίας διαδόθηκε ταχύτατα σε ολόκληρο τον κόσμο και άρχισε να καλλιεργεί παντού τον αποκρυφισμό, τον εσωτερισμό και να ανασύρει από την αφάνεια τα διάφορα νεο-κρά ειδωλολατρικά θρησκευτικά (Π. Τρεμπέλα, όπου ανωτ. σελ. 85).

Η φύση της διδασκαλίας της Θεοσοφίας είναι σαφώς πανθειστική. Ταυτίζει τον κόσμο με τον Θεό ή μάλλον ανάγει τον υλικό κόσμο σε Θεό. Η διάδοχος της Μπλαβάτσκι, Μπεζάντ, έγραψε πως κάθε ελαχιστομόριο της ύλης έχει ζωή!

Στην Ελλάδα η «Ελληνική Θεοσοφική Εταιρεία» ιδρύθηκε το 1929 και άσκησε μεγάλη επίδραση στο πνευματικό κλίμα του περασμένου αιώνα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι οι πρόδρομοι του νεοπαγανιστικού κινήματος υπήρξαν οπαδοί και μέλη της Ελληνικής Θεο-σοφικής Εταιρείας και θιασώτες των θεοσοφικών ιδεών.

Η διεθνής και ελληνική πολιτική κατάσταση της περιόδου του μεσοπολέμου βοήθησε τα μέγιστα στη δημιουργία ευνοϊκού κλίματος για την ανάπτυξη αρχαιολατρικών και ειδωλολατρικών προϋποθέσεων. Η ναζιστική ιδεολογία, από βαθιά επίδραση της νιτσεϊκής σκέψης, εκδηλώθηκε υπέρ της επιστροφής στα βάρβαρα αρχαία τευτονικά πρότυπα. Είναι γνωστός επίσης ο θαυμασμός του Χίτλερ για το αρχαιοελληνικό ιδεώδες και συγκεκριμένα για το στρατοκρατικό πολίτευμα της Σπάρτης. Οι χριστιανικές Εκκλησίες στη Γερμανία

παραγκωνίστηκαν και τη θέση τους πήρε η «Μεγάλη Εθνική Εκκλησία της Γερμανίας» με την αναβίωση της αρχαίας ειδωλολατρικής θρησκείας των Τευτόνων! Είναι γνωστό ακόμα το πλήθος των παγανιστικών στοιχείων που περιέβαλλαν κάθε εκδήλωση του ναζιστικού κόμματος. Επίσης είναι γνωστός ο ρόλος των πολυπληθών αποκρυφιστών δίπλα στον παρανοϊκό δικτάτορα (βλ. Χ. Βασιλοπούλου, Το ξεσκέπασμα της Θεοσοφίας, Αθήναι 1980, σελ. 72). Ο ιταλικός φασισμός επίσης είχε στραφεί προς το «ένδοξο» παρελθόν της αρχαίας Ρώμης την οποία ο δικτάτορας Μουσολίνι ήθελε να αναβιώσει!

Η περί Θεού, κόσμου και ανθρώπου πίστη του νεοπαγανιστικού κινήματος είναι ταυτόσημη με εκείνης της Θεοσοφίας και της Νέας Εποχής. «Η εξάπλωση των κινήματων αυτών οφείλεται, εκτός των άλλων, και στον νεοεποχίτικο χαρακτήρα τους» (π. Κυριακός Τσουρός, εισήγηση στην ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη). «Διαφωνούν μεταξύ τους, για την φύση των "θεών" τους, όμως συμφωνούν στις δύο βασικές αρχές της "Νέας Εποχής": στην περί Θεού και κόσμου έννοια και στην περί καλού και κακού αντίληψή τους».

Ο Θεός των «αρχαιολατρών», όπως και των νεοεποχίτων, δεν είναι ο προσωπικός Θεός του Χριστιανισμού ή και των άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών. Ταυτίζονται απόλυτα με τους νεοεποχίτες, σύμφωνα με τους οποίους ο Θεός δεν εκλαμβάνεται ως πρόσωπο, αλλά ταυτίζεται με την «ψυχή Ολότητα» ή το «Παγκόσμιο ή Συμπαντικό Πνεύμα» (Διάλογος, 18/99,8). Οι πολυπληθείς θεότητες των νεοπαγανιστών είναι ενδοκοσμικές οντότητες, ομοούσιες με τον κόσμο, από τον οποίον γεννήθηκαν και σε αυτόν χρωστούν την ύπαρξή τους. Μαζί με το σύμπαν, και τη φύση συναποτελούν το «Όλον», «Εν το Παν». Ταυτίζονται με το σύμπαν, με τις «κοσμικές ή συμπαντικές δυνάμεις» ή τις «φυσικές δυνάμεις». Στην καλύτερη περίπτωση είναι «οντότητες» ή «ατομικότητες» με συγκεχυμένη και νεφελώδη έννοια ή και «άνθρωποι εξελιχθέντες» σε «θεούς» κατόπιν διαδοχικών μετενσαρκώσεων! Για κάποιους ακραίους νεοπαγανιστές οι θεοί είναι εξωγήινοι, οι οποίοι βρίσκονται σε κοντινό άστρο και περιμένουν να τους καλέσουν οι άνθρωποι να επανέλθουν στη γη! Για τους νεοπαγανιστές, όπως και για τους θεοσοφιστές και τους νεοεποχίτες δεν υπάρχει εξωκοσμικό ον – Θεός (βλ. Π. Τρεμπέλα Θεοσοφία, Αθήναι 1988, σελ 27). Πέρα από την «κτιστή» πραγματικότητα δεν υφίσταται «άκτιστη» ουσία. Κατ' αυτούς ουσιαστικός Θεός είναι ο υλικός κόσμος, μέσα από τον οποίο αναδύθηκαν οι «θεοί». Ο πανθεϊσμός του κινήματος της Θεοσοφίας και της Νέας Εποχής είναι εμφανής και δόγμα πίστεως! «Η Εθνική Θρησκεία διατείνεται ότι ολόκληρο το σύμπαν είναι έμπυχο και θεϊκό. Οι θεοί γεννιούνται και βρίσκουν την αναγνώρισή τους μόνο εντός του Κόσμου και δια του Κόσμου» (περ. «Απολλώνειον Φως», Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 1). Σε βασικό «αρχαιολατρικό» κείμενο διαβάζουμε: «Ο κόσμος (είναι) αιώνιος και αγέννητος, αϊδιος, άνευ αρχής ή τέλους, αυτογέννητος και αυτοπάτωρ, κύριος και τροφεύς του εαυτού του» (Η Ελληνική κοσμοθέασις, Αθ. 1997, σελ. 15). Αποδίδονται στον υλικό κόσμο θεϊκές ιδιότητες! Σε άλλο περιοδικό διαβάζουμε: «Ουδέν άλλο τι και αλλότριον του κόσμου υπάρχει· πάσα οντολογική κατηγορία και τάξις, από αυτήν των Θεών έως αυτήν την ανοργάνων μορφών της ύλης, υφίσταται εντός αυτού. Θεός εξωσυμπαντικός και δημιουργός, ή δυνάμεις, αγαθαί ή κακαί, εκτός της όλης κοσμικής νομοτέλειας δεν υφίστανται» (Τρ. Ολυμπίου, Μέλλον – Ελληνισμός ή Όλεθρος, Λιτόχωρο 2000, σελ. 341). Σε άλλο «αρχαιολατρικό» περιοδικό διαβάζουμε: «Οι θεοί είναι αδέρφια μας, παιδιά της ίδιας Μητέρας, της Δημιουργού του κόσμου Φύσεως» (περ. Απολλώνειον Φως, Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 24)!

Όσον αφορά τη φύση των «θεών» οι διάφορες «αρχαιολατρικές» ομάδες όχι μόνο δεν συμφωνούν, αλλά και ερίζουν έντονα μεταξύ τους (Ελλ. Πάνθεον, 12/01,7). Αντλούν

ορισμένα στοιχεία από την Ελληνική μυθολογία, τα οποία ερμηνεύουν κατά το δοκούν. Αυτό έχει ως συ-νέπεια να υπάρχει στο «αρχαιολατρικό» κίνημα ένας πραγματικός «θεολογικός λαβύρινθος». Παρενθετικά παρατηρούμε ότι αυτό είναι μία από τις βασικές αδυναμίες του νεοπαγανισμού, ότι δεν υπάρχει μία ενιαία αντίληψη για το θείο. Οι κύριες αντιλήψεις για το θείο των Ελλήνων αρχαιολατρών καθορίζονται από τις ακόλουθες αρχές:

- α) Εκείνες που αντιλαμβάνονται τους θεούς ως απρόσωπες φυσικές δυνάμεις ή ενέργειες.
- β) Εκείνες που αντιλαμβάνονται τους θεούς «ως απλές συμβολικές υποδηλώσεις φυσι-κών ή ψυχικών τάσεων και αρχετύπων» ή ως ιδέες.
- γ) Εκείνες που αντιλαμβάνονται τους θεούς ως πραγματικές οντότητες υλικοψυχικές που προήλθαν από την μετεξέλιξη, δια σειράς μετεμψυχώσεων, κανονικών ανθρώπων.
- δ) Υπάρχουν βεβαίως και εκείνοι που θεωρούν τους θεούς ως εξελιγμένους εξωγήινους επισκέπτες.
- ε) Τέλος, υπάρχουν οι ομάδες που προσπαθούν να συμβιβάσουν τον μονοθεϊσμό με την πολυθεΐα, υποστηρίζοντας ότι και ο Χριστός ήταν Έλληνας ή ότι «ανήκε στους θεούς του Δωδεκαθέου» (Πρβλ. περ. «Αβατον», Ο Χριστός ήταν Έλληνας!, τ. 19, σελ. 75. π. Κυριακός Τσουρός, Εισήγηση στην ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη).

Η υψηλή έννοια της ψυχής, σε αντίθεση με την αρχαιοελληνική αντίληψη, νοείται από τους νεοπαγανιστές ως «υλικά σώματα». Δηλαδή καθαρά νεοεποχίτικη αρχή!

Άλλο βασικό «δόγμα» του «αρχαιολατρικού»-νεοπαγανιστικού κινήματος, απόλυτα ταυ-τόσημο με αυτό της Νέας Εποχής, είναι η απουσία διακρίσεως μεταξύ Καλού και Κακού από την διδασκαλία τους. Κατηγορούν μάλιστα το Χριστιανισμό, ότι δέχεται την έννοια του Καλού και του Κακού, εξαιτίας της πίστης του στον «απόκοσμο δικτάτορα εβραϊκό θεό Ιεχωβά», ο ο-ποιος καταδυναστεύει τους οπαδούς του με «κώδικες δεοντολογίας»!

Διάβολος, αμαρτία, πτώ-ση, λύτρωση, είναι έννοιες ασυμβίβαστες με το νεοπαγανιστικό κίνημα. Νεοπαγανιστής έγγρα-ψε πως «ο πολυθεϊσμός απελευθερώνει τον άνθρωπο απ' οποιονδήποτε ηθικό νόμο» (περ. Ένα, 5-5-124)! «Δεν πιστεύουμε στην εβραιοχριστιανική Δυαδικότητα (σ.σ Καλό – Κακό)», «η προσπά-θειά μας είναι να ξεφύγουν για πάντα (οι Έλληνες) από την διπολικότητα των εννοιών "Καλό" και "Κακό"» (Διπετές. 6/94, 9-30)!

Ο άνθρωπος, κατ' αυτούς, δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός. Μπορεί να ενεργεί σύμφωνα με την συνείδησή του, την οποία κατευθύνει –υποτίθεται– η αόριστη και νεφελώδης «θεία Δί-κη». Δεν έχει ανάγκη από καμία σωτηρία, διότι αυτός είναι από μόνος του θεός (καθαρά θεοσο-φική και νεοεποχίτικη διδασκαλία)! «Ο άνθρωπος», διατυμπανίζουν, «δεν αναγνωρίζει κανέναν ως Κύριό του. Ουδείς σωτήρας προορίζεται να τον σώσει. Αρκείται στην αυτοσωτηρία του με βάση τις προσωπικές του δυνάμεις» (περ. Απολλώνειον Φως, όπ.π., σελ. 1)! Αναμασούν την θεοσοφική αντίληψη ότι ο Θεός υπάρχει χάρις στον άνθρωπο, ο Θεός υπάρχει μόνο στην ανθρώπινη σκέψη! «Οι θεοί πλάθονται κατ' εικόνα και ομοίωση του ανθρώπου και όχι το αντίστροφο, όπως διατείνονται οι υπέρμαχοι των ιουδαιογενών δογμάτων» (περ. Απολλώνειον Φως, Ιανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σελ. 1)! «Κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να προβάλει το Είναι του σε Θεό» (περ. Διπετές. 1/91,6)! Η έννοια του λυτρωτή θεωρείται ιουδαιοχριστιανική αντίληψη και φανερώνει την απόλυτη εξάρτηση του πιστού από τον απολυταρχικό Ιεχωβά.

Η ηθική, όπως βιώνεται στο Χριστιανισμό, είναι αδιανόητη στο νεοπαγανισμό. Οι ηθικές απαγορεύσεις ανήκουν στις καταπιεστικές, κατ' αυτούς, μονοθεϊστικές θρησκείες και είναι ε-νταγμένες στο ευρύτερο σχέδιο υποδούλωσης των οπαδών τους. Οι παγανιστές έχοντας πρότυπα τους θεούς τους και μιμούμενοι τα έργα τους μπορούν να κάμουν ό,τι και εκείνοι. Σε αρχαιολα-τρικό ποίημα διαβάζουμε: «Οι θεοί μας είναι οι παιδαγωγοί μας»! Οι πράξεις

λοιπόν των θεών, όποιες και αν είναι, είναι εξαγιασμένες και αξιομίμητες από τους ανθρώπους!

Δεν παραλείπουν οι νεοπαγανιστές να τονίζουν emphaticά, την «απελευθέρωσή τους από τα Χριστιανικά δεσμά» και ότι «απολαμβάνουν τώρα τη χαρά της ζωής μέσα από την λατρεία της πατρώας θρησκείας»! Απολαμβάνουν τη χαρά του έρωτα, χωρίς περιορισμούς, που τους στέρησε ο «ανέραςτος» Χριστιανισμός! Γι' αυτό και η συμμετοχή των νεοπαγανιστών στις καρ-ναβαλικές εκδηλώσεις είναι καθολική, με αποκορύφωμα εκείνη του Τυρνάβου. Καλούν τα μέλη τους να μεταβούν στο εν λόγω χωριό να «προσκυνησουμε τον φαλλό και να κοινωνήσουμε στην διονυσιακή μέθη» (περ. Διυπετές. τ. 15, Ελαφηβολίων – Μάρτιος 1996, σελ. 29)!

Η απελευθέρωση από τα «ηθικά δεσμά» είναι νεοεποχίτικη αντίληψη, την οποία ακο-λουθούν πιστά οι Έλληνες νεοπαγανιστές. Βασικό σύνθημα της Νέας Εποχής είναι: «Καταρρίψ-τε τα ταμπού του παρελθόντος, ζήστε ελεύθερη ζωή, με σεξ, βία και μαγεία» (περ. Διάλογος τ. Ια-νουάριος – Μάρτιος 1999, σελ 11)!

Άλλο στοιχείο, που διέπει την κοσμολογία του νεοπαγανισμού, είναι η ιδιότυπη οικολογία μέσω της φυσιολατρίας. Όπως είπαμε η διδασκαλία του παγανισμού είναι απόλυτα πανθεϊστική, πιστή στο θεοσοφικό πανθεϊστικό δόγμα. «Είμαστε λάτρεις της φύσεως» διακήρυξαν οι αντιπρόσωποι του Παγκόσμιου Συνεδρίου Εθνικών Θρησκειών (W.C.E.R) στη Βίλνα της Λιθουανίας στις 24-6-1998! Το θείο ταυτίζεται με τον κόσμο ή για να ακριβολογούμε, οι θεοί γεννήθηκαν από τον υλικό κόσμο. Ως υπέρτατη πρωταρχική θεότητα θεωρείται η θεά Γαία ή Ρέα, η Γη, η μητέρα πάντων των θεών και των ανθρώπων και η τροφός τους. Αυτή είναι κατά τους παγανιστές ζωντανή ύπαρξη, η οποία απαιτεί λατρεία (και αυτή είναι νεοεποχίτικη διδασκαλία). Θείες υπάρξεις θεωρούνται επίσης ο ήλιος και η σελήνη, όσο και αν αυτό θεωρείται γελοίο την εποχή των διαστημικών ταξιδιών! Γι' αυτό αποδίδουν τιμές και λατρεία τόσο στην γη, όσο και στον ήλιο και στη σελήνη. Απόδειξη αυτών είναι οι απανωτές παγανιστικές εορτές των ηλιοστασιών, των πανσελήνων και της νέας σελήνης! Σε παγανιστική σελίδα στο διαδίκτυο υπάρχει μακέτα ναού προς ανέγερση, αφιερωμένου στην Εκάτη, δηλαδή στην Σελήνη! Επαίρονται μάλιστα ότι η φυσιολατρία τους θα σώσει την γη από την επερχόμενη οικολογική καταστροφή!

Άλλο βασικό χαρακτηριστικό του παγανισμού, το οποίο αποδεικνύει περίτρανα την ιδε-ολογική του εξάρτηση από την Θεοσοφία, την Νέα Εποχή και το ευρύτερο παγκόσμιο αποκρυ-φιστικό φάσμα, είναι η πίστη στη μετενσάρκωση. Ο άνθρωπος, σύμφωνα με την διδασκαλία του περιβόητου αποκρυφιστή του 19ου αιώνα Allan Kardec, η οποία έγινε βασική αρχή όλων των νεοαποκρυφιστικών και νεοπαγανιστικών συστημάτων, είναι δέσμιος του «Κάρμα» ή επί το ελ-ληνικότερο της Μοίρας, στη θέληση της οποίας υπόκεινται ακόμα και οι θεοί. Από αυτή δεν μπορεί να ξεφύγει κανένας, διότι η πορεία του είναι προδιαγεγραμμένη. Μοναδική του διέξοδος είναι οι διαδοχικές μετενσαρκώσεις του και τα στάδια «κάθαρσης», ώσπου να φτάσει σε «ανώ-τερα επίπεδα». Ορισμένες μάλιστα «αρχαιολατρικές» ομάδες, όπως αναφέραμε, πιστεύουν πως ακόμα και οι θεοί είναι εξελιγμένοι άνθρωποι μέσω διαδοχικών μετεμψυχώσεων ή μετενσαρκώ-σεων ή «μετενσωματώσεων». Βασικά ο άνθρωπος είναι «θεός εν εξελίξει» (περ. Διάλογος τ. Ια-νουάριος – Μάρτιος 1999, σελ. 11)!

Τα αποκρυφιστικά φαινόμενα επίσης και ο αποκρυφισμός είναι κοινή επιδίωξη των νεο-παγανιστών. Κάνουν ό,τι μπορούν προκειμένου να προάγουν σύγχρονα πνευματιστικά φαινόμε-να, ως «αδιάκοπη βίωση της εθνικής θρησκείας». Μέσα από τα περιοδικά τους και τις διάφορες δημόσιες συζητήσεις τους οι νεοπαγανιστές προβάλουν με θέρμη διάφορα

πνευματιστικά φαι-νόμενα, όπως για παράδειγμα τα αναστενάρια, τα οποία ήταν πράγματι μέρος της λατρείας της Περαιάς Αρτέμιδος (Στράβων 12, 537 και Ευριπ. Βάκχες 300). Κάθε χρόνο γίνεται μια άνευ προηγουμένου προσπάθεια να συμμετάσχουν πάνδημα οι «αρχαιολάτρες» στα αναστενάρια της βόρειας Ελλάδος.

Τέλος, η μαντική είναι μέσα στις επιδιώξεις τους. Τα ωροσκόπια, η αστρολογία και οι άλλες «σύγχρονες τεχνικές μαντικής» είναι ενταγμένα στο γενικότερο σχέδιο εξάρτησης των ανθρώπων από την «ειμαρμένη» και την αναγωγή της μαντικής σε τρόπο ζωής! Μέσα στις άμε-σες επιδιώξεις τους είναι και η ανέγερση μαντείων (ακόμα και νεκρομαντείου), ως απαραίτητου στοιχείου άσκησης της παγανιστικής τους θρησκείας! Γνωστός αρχαιολάτρης αναφέρεται σε νέ-ες... εμφανίσεις του Ποσειδώνα στους ναυτικούς!

8. Ο ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΥ

Τίθεται το ερώτημα αν ο νεοπαγανισμός είναι ειδωλολατρία. Οι «αρχαιολάτρες» νεοπα-γανιστές προσπαθούν να πείσουν ότι η θρησκεία τους δεν είναι ειδωλολατρική. Μάλιστα συχνά διαμαρτύρονται όταν κάποιος τους αποκαλούν ειδωλολάτρες. Ο νεοπαγανισμός όμως έχει πά-μπολλα στοιχεία, τα οποία μπορούν να τον χαρακτηρίσουν ως ειδωλολατρία. Οι σύγχρονοι πα-γανιστές επιχειρώντας να νεκραναστήσουν την «πατρώα θρησκεία» μαζί με όλες τις απαράδε-κτες δοξασίες και τα λαϊκά δρώμενα (π.χ. ζωοθυσίες, μαντείες, διονυσιασμοί, κ.λπ.) δίνουν σα-φέστατα χαρακτήρα ειδωλολατρικό στην νεοπαγανιστική τους πίστη.

Ειδωλολατρία είναι η θεώρηση άψυχων αντικειμένων ως θεοτήτων και η λατρεία αυτών (Φετιχισμός), καθώς και εμπύχων όντων του φυσικού κόσμου (Τοτεμισμός). Με την ευρύτερη έννοια ειδωλολατρία είναι επίσης κάθε αυθαίρετη υποκειμενική αντίληψη για την υψηλή έννοια του θείου, όπως για παράδειγμα ο ανθρωπομορφισμός. Μελετώντας λοιπόν τις πολυποίκιλες νε-οπαγανιστικές δοξασίες διαπιστώνουμε ότι αυτές έχουν πλούσιο το ειδωλολατρικό στοιχείο.

Η κυριαρχική πίστη όλων των αρχαιολατρικών ομάδων περί «θεότητας της Φύσεως» και ιδιαίτερα της γης και η απόδοση λατρείας σε αυτή είναι το πιο τρανταχτό παράδειγμα φετιχισμού. Η παλαιότερη αλλά και η σύγχρονη επιστήμη αποφάνθηκε ότι η γη, ο ήλιος, τα άστρα, τα ουράνια σώματα και κάθε τι υλικό αντικείμενο δεν έχουν αφ' εαυτών ζωή, ενσυνείδητη ύπαρξη. Αυτό είναι δεδομένο. Ο ήλιος δεν είναι ο Φοίβος, και η σελήνη η Άρτεμις ή η Εκάτη, όπως πίστευαν οι αρχαίοι και προσεύχονταν και θυσίαζαν σε αυτά, αλλά σαφέστατα υλικές μάζες, που διέπονται από συγκεκριμένους φυσικούς νόμους. Ο εορτασμός λοιπόν των ηλιοστασίων και των πανσελήνων από τους νεοπαγανιστές ως να είναι ζωντανές υπάρξεις τα ουράνια αυτά υλικά σώματα και να ζητούν τιμές και λατρείες γι' αυτά, πως αλλιώς μπορεί να χαρακτηριστεί, εκτός από ειδωλολατρικός φετιχισμός; Η γη μας έχει εξερευνηθεί σε μεγάλο βαθμό από την σύγχρονη επιστήμη και γνωρίζουμε, σχετικά, την υλική σύστασή της και τους φυσικούς νόμους που την διέπουν. Γνωρίζουμε πια πως τα διάφορα φυσικά φαινόμενα δεν είναι «θεϊκές» ενέργειες. Τα κύματα της θάλασσας δεν τα προκαλεί ο Ποσειδών, αλλά οι μετεωρολογικές φυσικές διεργασίες. Τα ηφαιστεια και τους σεισμούς δεν τους προκαλούν οι θαμμένοι Τιτάνες, αλλά οι υπόγειες τεκτονικές διεργασίες. Οι άνεμοι δεν προκαλούνται από το φύσημα του Αιόλου, αλλά από την διαφορά πίεσης της ατμόσφαιρας κ.λπ. Η αντίληψη των νεοπαγανιστών ότι η γη είναι ζωντανή ύπαρξη ενσυνείδητη, η μεγάλη θεά, η οποία γέννησε τους θεούς και τους ανθρώπους,

κρίνεται εκτός από φαιδρή και παιδαριώδης, σαφώς πρωτόγονη ειδωλολατρική πίστη. Οι νεοπαγανιστές πιστεύουν ότι οι θεοί της «πατρώας θρησκείας» είναι φυσικές ή συμπαντικές δυνάμεις. Οι φυσικές δυνάμεις όμως είναι συγκεκριμένες: η βαρυτική, η ηλεκτρομαγνητική, η ασθενής και η ισχυρή πυρηνική. Η σύγχρονη φυσική αυτές δέχεται ως τις τέσσερις βασικές δυνάμεις ή καλύτερα τις τέσσερις αλληλεπιδράσεις της ύλης. Οι ηλεκτρομαγνητική δύναμη για παράδειγμα είναι οι αλληλεπιδράσεις που αναπτύσσεται μεταξύ ηλεκτρικά φορτισμένων σωματίων, μέσω ανταλλαγής φωτονίων, τα οποία αποτελούν και τον φορέα της δύναμης. Επομένως το να θεωρούν αυτές τις φυσικές δυνάμεις οι νεοπαγανιστές ως θεούς, το να τους λατρεύουν και το να τους επικαλούνται σαν να είναι ζωντανές υπάρξεις, εκτός από ανοησία και αντιεπιστημονική θεώρηση, είναι κραυγαλέα ειδωλολατρία!

Οι ψευδοθεοί των νεοπαγανιστών «είναι είδωλα, διότι είτε ως ιδέες και έννοιες εκλαμβάνονται, είτε ως λατρευόμενες φυσικές δυνάμεις και ενέργειες, είτε ως οντότητες ή εξελιγμένοι και θεοποιηθέντες άνθρωποι, είτε ως σύμβολα και ηθικοπλαστικά μορφώματα χωρίς οντολογική ύπαρξη, είναι έργα χεριών ανθρώπων, κατασκευάσματα της ανθρώπινης διανοίας, θεοί καθ' ομοίωση ανθρώπων πλασθέντες» (π. Κυριακού Τσουρού, Εισήγηση στην ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη). Ο αείμνηστος καθηγητής και φιλόσοφος Ν. Λούβαρις είχε δώσει επίσης τον εξής ορισμό της ειδωλολατρίας: «Κατά την ευρυτάτην της λέξεως σημασίαν ειδωλολατρία είναι παν είδος λατρείας, εφόσον δεν αναφέρεται εις τον ένα Θεόν, τον αληθινόν και δι' ειδικής τινός αποκαλύψεως γνώριμον εις τους ανθρώπους» (Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαιδεία, Φοίνιξ, τομ. Θ', σελ. 735).

Όμως και η αντίληψη ότι οι θεοί της «πατρώας θρησκείας» είναι αρχέτυπα και ιδέες μπορεί να θεωρηθεί ένα είδος «ήπιας» ειδωλολατρίας, διότι και πάλι είναι αυθαίρετες υποκειμενικές νοηματικές συλλήψεις, ανύπαρκτα όντα, πλάσματα ευφάνταστων ανθρώπων, τα οποία δεν έχουν δώσει κανένα από σημείο της ύπαρξής τους!

Αλλά υπάρχει και μία άλλη σημαντική πτυχή της νεοπαγανιστικής αντίληψης για τους θεούς. Αν οι θεοί είναι «προϊόντα» της φύσεως και όχι αιώνια και αυθύπαρκτα όντα (βασική έννοια που καθορίζει το θείον), δημιουργημένα και όχι δημιουργοί του κόσμου και αμέτοχα της κοσμικής διεργασίας, τότε ποια είναι η θέση τους στον κόσμο και ο λόγος ύπαρξής τους; Η «θε-ά» Φύση, η οποία υποτίθεται ότι δημιούργησε τις φυσικές δυνάμεις, για ποιον λόγο να τις ταυτίσει με τους θεούς, τους οποίους επίσης αυτή δημιούργησε;

Υπάρχουν και άλλα στοιχεία, τα οποία προδίδουν τον ειδωλολατρικό χαρακτήρα του νεοπαγανισμού. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά τη θεώρηση και τη θέση των αγαλμάτων στην παγανιστική λατρεία τους. Η λειτουργία του αγάλματος δεν είναι απλά εικονική, όπως λειτουργούσε στην αρχαία Ελλάδα και βέβαια στον Χριστιανισμό, όπου αυτό χρησιμοποιείται. Σύμφωνα με ομολογία κορυφαίου νεοπαγανιστή «λατρευόμεν ενώπιον ενός αγάλματος ή προτομής θεού, ουχί εικόνας, διότι πρωτίστως αποδίδεται τιμή εις την ύλην» (περ. Τρίτο Μάτι, Καλοκαίρι 2001, σελ. 68)! Πολλοί από τους νεοπαγανιστές πιστεύουν ότι το «θείον» βρίσκεται εγκλωβισμένο μέσα στο άγαλμα. Ο εγκλωβισμός της θεότητας στο άγαλμα γίνεται με ειδική τελετή την «Καθιέρωση» (Διυπετές 4/93, 21)!

«Δεν παύει ποτέ η αρχαία Ελληνική θρησκεία να είναι ειδωλολατρία» τονίζει ο π. Γεώργιος Μεταλληνός, «έστω και όχι στην παχυλή μορφή άλλων ανατολικών θρησκειών, αφού οι θεοί της δεν είναι παρά μόνο κατασκευάσματα της ευρετικής –είναι γεγονός– φαντασίας των προγόνων μας ή μεταφορά στις διάφορες ελληνικές θεότητες στοιχείων της ανθρώπινης χαρακτηρισολογίας και πραγματικότητας. Είναι έτσι ειδωλολατρία ειδικού τύπου»!

Εξ άλλου, και αυτή η ύπαρξη της πολυθεΐας προσδίδει στα νεοειδωλολατρικά κινήματα την

χαρακτήρα της ειδωλολατρίας, όπως πολύ εύστοχα σημειώνει ο Μ. Αθανάσιος στο περίφημο έργο του «Κατά ειδώλων».

Σε κάθε περίπτωση, η νεοπαγανιστική πίστη είναι η «θεολογία» την Νέας Εποχής, η οποία με την σειρά της υιοθέτησε την ειδωλολατρία της Θεοσοφίας! Είναι οι αρχές της νέας ε-φιαλτικής παν-θρησκείας, η οποία κυοφορείται από τους σκοτεινούς κύκλους της Νέας Εποχής και η οποία επιδιώκει να γίνει η μόνη θρησκεία του κόσμου!

Συμπερασματικά πρέπει να πούμε, ότι ο παγανισμός είναι κατά βάση λατρεία της Φύσεως. Η διδασκαλία του παγανισμού έχει αυστηρά πανθειστικό χαρακτήρα. Οι φανταστικές θεότητες του ελληνικού νεοπαγανισμού είναι φυσικές δυνάμεις ή οντότητες της φύσεως. Οι ίδιοι δια-τυμπανίζουν πως είναι οι πιο θερμοί οικολόγοι και ότι μόνο αυτοί ενδιαφέρονται για την σωτηρία του πλανήτη, διότι θεωρούν την φύση «θεία» και την λατρεύουν (πρβλ. Διακήρυξη του Πα-γκόσμιου Συνεδρίου Εθνικών Θρησκειών). Έτσι οι «αρχαιολάτρες» εφεύραν, οργάνωσαν και εορτάζουν διάφορες παγανιστικές εορτές, που έχουν ως σκοπό την εδραίωση της λατρείας της φύσεως. Εορτάζουν με έμφαση τα ηλιοστάσια και τις πανσελήνους. Τις ημέρες αυτές ντύνονται περίεργα και βγαίνουν στην ύπαιθρο κατά ομάδες για να λατρέψουν τις φυσικές κινήσεις των ουρανίων σωμάτων. Αναπέμπουν ύμνους στην θεά Εκάτη, η οποία ταυτίζεται με στ σφαίρα της σελήνης, και προσεύχονται στον ήλιο, όπως έκανε και ο Ιουλιανός καθημερινά, λες και τους ακούει η τεράστια πυρακτωμένη μάζα του! Το κακό όμως είναι ότι τις παράλογες αυτές φυσιολογικές τους δραστηριότητες επιδιώκουν να τις επιβάλλουν και στους μη παγανιστές, ακόμα και στους χριστιανούς. Τα τελευταία χρόνια διάφοροι μαζικοί φορείς εορτάζουν την πανσέληνο, ιδιαίτερα του Αυγούστου, γλεντώντας όλη τη νύχτα. Η οικολογική ευαισθησία πολλών ανυποψίαστων ανθρώπων γίνεται στόχος των νεοπαγανιστών. Στελέχη τους έχουν εισχωρήσει σε πολλές οργανώσεις, ως δήθεν οικολόγοι και από εκεί προωθούν τις θέσεις και τα σχέδια του νεοπαγανιστικού κινήματος.

9. ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Ο ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ

Οι νεοπαγανιστές παρουσιάζονται ως δήθεν λάτρεις του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Μονοπωλούν την ιδιότητα του «μόνου γνήσιου φορέα» του ελληνικού πολιτισμού και το χειρότερο από όλα την ιδιότητα του γνήσιου Έλληνα. Οι νεοπαγανιστές όσο και αν προσπαθούν να αποδείξουν πως είναι αγνοί λάτρεις του Ελληνισμού δεν μπορούν να γίνουν πιστευτοί. Οι νεο-παγανιστές κινούνται «όχι από ειλικρινή αγάπη για τον Ελληνισμό, αλλά από φανατική προσήλω-ση στην ειδωλολατρία» (π. Γεώργιος Μεταλληνός).

Πρώτη επιδίωξη λοιπόν των «αρχαιολατρών» είναι να συνειδητοποιήσουν οι Έλληνες ότι βρίσκονται σε κατάσταση «ομηρίας» από την «εβραϊκή αίρεση του Χριστιανισμού», ο οποίος κατ' αυτούς δεν έχει κανένα στοιχείο επαφής με τον Ελληνισμό, αντίθετα είναι «ο νεκροθάφτης αυτού και του πολιτισμού του»! «Ας αποτελέσει», εύχονται, «η αποτίναξη του εβραϊκού ζυγού στον πολιτισμό το πρώτο βήμα για την συνειδησιακή μετάλλαξη των συμπατριωτών μας και την οικοδόμηση ενός Κράτους αυθεντικά Ελληνικού» (περ. «Απολλώνειον Φως», ο.π., σελ.36). Επι-χειρούν να «αποδείξουν» και να κάνουν γνωστή την υποτιθέμενη διαστροφή της ιστορίας, η οποία αποκρύπτει, όπως ισχυρίζονται τους «φοβερούς διωγμούς» δεκαέξι αιώνων κατά του Ελ-ληνισμού! Επιτίθενται με λύσσα εναντίον όλων εκείνων των ιστορικών, οι οποίοι δεν συμμερίζονται τις απόψεις τους, ιδιαίτερα εναντίον του εθνικού μας ιστορικού Κωνσταντίνου Παπαρηγόπουλου!

Ο μεγάλος αυτός ιστορικός του Γένους μας, του οποίου η επιστημονικότητα είναι αναγνωρισμένη, έγραψε το εξής σημαντικό για την κατάρρευση της αρχαίας ειδωλολατρίας: «Εντός της σεσαθρωμένης παλαιάς κοινωνίας διεμορφώθη κοινωνία ερρωμενεστέρα, η χριστιανική. Η πτώση του Ελληνισμού, ως ειδωλολατρικής Θρησκείας, δεν ήταν αποτέλεσμα των αυτοκρατορικών μέτρων. Οι ναοί κατέπιπτον και η πίστις εμαραίνετο και εν γένει το αρχαίον θρησκευμα ευθείρετο, αλλ' εφθείρετο ήρεμα ως εξ οργανικού θανατηφόρου νοσήματος μάλλον, ή δια πληγών εξωθεν καταφερομένων» (Παπαρηγοπούλου Κων. Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τομ. 8, σελ. 204). Η σύγχρονη αρχαιολογία βεβαιώνει πως οι εθνικοί ναοί κατέρρευσαν κατά κύριο λόγο, όχι βίαια, από χέρι ανθρώπινο, αλλά από την εγκατάλειψη! Αντίθετα όσοι σώθηκαν είναι αποτέλεσμα της φροντίδας των χριστιανών (π.χ. Παρθενώνας, Θησείο, κ.λπ.)!

Δεύτερη επιδίωξη των «αρχαιολατρών» είναι να αποδώσουν στο χριστιανισμό τη σύγχρονη πνευματική και πολιτιστική κατάπτωση του κόσμου. «Ζούμε», τονίζουν, «σε μια εποχή μαζικής και ηθικής αλλοτρίωσης» (Διημετές 13/95, 3). Ως βασική αιτία θεωρούν τον «ιουδαιο-χριστιανισμό» και γενικότερα την μονοθεϊστική αντίληψη. Αιτία της κατάπτωσης αποτελεί η «αυθαίρετη κι ανιστόρητη επιλογή... του εθνικά αλλότριου, μεσαιωνικού, δουλοπρεπούς, δεισιδαι-μονικού χριστιανοκρατισμού και πάνω απ' όλα διεφθαρμένου βυζαντινού ήθους» (Διημετές 13/95, 3)! Διαλαλούν ότι το ξεπέρασμα αυτής της κατάπτωσης μπορεί να γίνει μόνο με την «επανελλή-νιση» της ανθρωπότητας και την βίωση της «πατρώας θρησκείας»!

Ευαγγελίζονται την αναβίωση του αρχαιοελληνικού πολιτισμού σε όλες του τις διαστάσεις. Τονίζουν emphaticά πως μόνο οι Έλληνες δημιούργησαν αληθινό πολιτισμό, σε αντίθεση με τους άλλους λαούς, των οποίων ο πολιτισμός είναι ανάξιος λόγου. Επιτίθενται ιδιαίτερα εναντίον των Σημιτών – Εβραίων, χαρακτηρίζοντάς τους ως τους καταστροφείς του Ελληνικού πολιτισμού.

Γνήσια πολιτισμικά στοιχεία των άλλων λαών βρίσκουν μόνο στις αρχαίες ειδωλολατρικές θρησκείες τους! Στην ιδρυτική διακήρυξη του Παγκοσμίου Συνεδρίου Εθνικών Θρησκειών (World Congress of Ethnic Religions, Βίλνα της Λιθουανίας 20 έως 24 Ιουνίου 1998), στο οποίο οι Έλληνες παγανιστές διεδραμάτισαν πρωταγωνιστικό ρόλο, εξαιρείται ο ρόλος των ειδωλολατρικών θρησκειών ως φορέων υψηλής πολιτισμικής αξίας! «Οι αληθινές αυτόχθονες θρησκείες μπορούν να μας προσφέρουν φιλότητα και σεβασμό προς όλα όσα βλέπουμε και αισθανόμαστε γύρω μας, καθώς και ανοχή προς όλες τις μορφές λατρείας που προάγουν την συναισθηματική ειλικρίνεια, την καθαρότητα των σκέψεων και την ευγενή σχέση της κάθε στιγμής της ζωής μας προς παν ό,τι υπάρχει και ζει. Ας είμαστε λοιπόν υπερήφανοι για τις αναγεννηθείσες Εθνικές μας Θρησκείες και για την ιδιαίτερη οικουμενικότητά μας που παροτρύνει τους ανθρώπους να μην παραμένουν άλλο κλεισμένοι μέσα στα τείχη μίσους και φθόνου εναντίον εκείνων που βρίσκονται εκτός των συγκεκριμένων τειχών. Ας σπάσουμε όλα αυτά τα τείχη διευρύνοντας τον οπτικό ορίζοντα και την θέαση του ανθρώπινου είδους»! Κατά τους «αρχαιολάτρες» με την εμφάνισή του ο Χριστιανισμός κατέστρεψε... τους λαμπρούς πολιτισμούς αυτών των λαών!

Απώτερος και υψηλός σκοπός των «αρχαιολατρών» είναι η αναβίωση της αρχαιοελληνικής ειδωλολατρικής θρησκείας και μάλιστα στη λαϊκή παγανιστική της μορφή! Την αποκαλούν «πατρώα θρησκεία», όμως, όπως είπαμε, η μακραίωνη εξελισσόμενη αρχαιοελληνική θρησκεία ουδέποτε είχε σταθερή και ενιαία μορφή για όλους του Έλληνες. Κατά βάση θέλουν να αναβιώσουν τη θρησκεία του δωδεκαθέου. Κατακρίνουν δε το δίλημμα μεταξύ μονοθεϊσμού και πολυθεϊσμού, αποδίδοντας το στη «σκοτεινή» προπαγάνδα των

«ιουδαιοχριστιανών» και των ισλαμι-στών. Ο μονοθεϊσμός γι' αυτούς αντιπροσωπεύει την απόλυτη εξάρτηση, τη δουλικότητα στο ένα απόκοσμο ον. Αντίθετα ο πολυθεϊσμός αντιπροσωπεύει την αντίληψη της ελευθερίας του λάτρη!

Πιστοί απόλυτα στις νεοεποχίτικες αρχές τους διατυμπανίζουν το βασικό δόγμα της «Νέας Εποχής» ότι «όλοι οι δρόμοι οδηγούν στο Θεό» (περ. Διάλογος, Ιανουάριος – Μάρτιος 1999, σελ. 11). Ένας από αυτούς είναι και ο νεοπαγανισμός.

Και με τον ελληνικό νεοπαγανισμό επιδιώκεται η συγχώνευση όλων των θρησκειών του κόσμου σε μία τερατώδη παν-θρησκεία, (βλ. Αρσενίου Βλιαγκόφτη Το Πανθρησκευτικό Όραμα (Εφιάλης) της Νέας Εποχής, περ. Διάλογος Ιανουάριος – Μάρτιος 1999, σελ. 11). Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα θρησκευτικό συγκρητισμό που είναι «η μεγαλύτερη πλάνη της εποχής μας, ο μεγαλύτερος και ισχυρότερος πειρασμός» (Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ιεροθέου, Εφ. Ορθόδοξος Τύπος, φ. 1445, 8-2-2002). Για να επιτευχθεί όμως αυτό είναι ανάγκη να φθαρούν οι μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες και ιδιαίτερα ο Χριστιανισμός. Ένα αποτελεσματικό όπλο με το οποίο μπορούν να πληγούν αυτές και ιδιαίτερα οι μεγάλες υπερεθνικές θρησκείες, ο Χριστιανισμός και το Ισλάμ, είναι η αναβίωση των εθνικών παγανιστικών θρησκειών. Οι ίδιοι οι άνθρωποι του διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης έριξαν το σύνθημα για την επιστροφή στην εθνικιστική θρησκευτικότητα, προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι δόλιοι σκοποί τους. Γι' αυτό και προβάλλεται τεχνηέντως το σύνθημα της «επιστροφής στις ρίζες» με την διαγραφή της ιστορικής περιόδου του Χριστιανισμού και την άμεση αναγωγή στην αρχαία ειδωλολατρία, τον σατανισμό, τους αρχαίους γερμανικούς ή ελληνικούς ή άλλους θεούς, κ.λπ.

Οι Έλληνες, κατ' αυτούς, οφείλουμε να απαρνηθούμε τα «ξένα θρησκευτικά μορφώμα-τα» και να εκφραστούμε μέσω της «πατρώας θρησκείας μας», ώστε μέσω αυτής να ικανοποιή-σουμε της ευγενείς θρησκευτικές μας ανάγκες και να δημιουργήσουμε πολιτισμό! Ο Χριστιανι-σμός κατ' αυτούς δεν ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία των Ελλήνων με τον αυστηρό καταπιεστικό χαρακτήρα του, σε αντίθεση με την «πατρώα θρησκεία», η οποία είναι θρησκεία της χαράς, του κεφιού, του έρωτα και της αισιοδοξίας.

Κάνουν προσπάθειες να αποδείξουν πως ο αρχαιοελληνικός παγανισμός δεν έσβησε ποτέ από την ελληνική ψυχή στην χώρα μας, παρ' όλες τις «θηριώδεις διώξεις» του Χριστιανισμού. Θεωρούν τους κατοίκους των απομακρυσμένων περιοχών, οι οποίοι διατήρησαν τον παγανισμό για κάποιους αιώνες «ήρωες και μάρτυρες του ελληνισμού», παραβλέποντας το αδιάφυστο γε-γονός ότι η εμμονή τους στην ειδωλολατρία έγινε μόνο εξαιτίας της αμάθειάς τους! «Βλέπουν» στα διάφορα κοινωνικά επαναστατικά κινήματα, κατά τους Βυζαντινούς χρόνους, «την αέναη πάλη μεταξύ ελλήνων και χριστιανών»!

Κάθε λαϊκή εκδήλωση, που έχει τις ρίζες της στο προχριστιανικό παρελθόν θεωρείται από ους νεοπαγανιστές «απόδειξη» ότι η «πατρώα θρησκεία ζει στην ελληνική ψυχή». Γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν, για να διατηρήσουν, να προβάλουν και να παράγουν αυτές στις εκδηλώ-σεις. Ως κυριότερη μορφή επιβίωσης του αρχαιοελληνικού παγανισμού και ως «επιβίωση της Λατρίας του Διονύσου» θεωρούνται τα σύγχρονα καρναβαλικά δρώμενα.

Άλλη παρόμοια εκ-δήλωση τα αναστενάρια, θεωρούνται ως αναβίωση της αρχαίας οργιαστικής θρησκείας. Επίσης τα «κουρμπάνια», οι θυσίες ζώων, που γίνονται σε κάποιες περιοχές της Ελλάδος σε πανηγύρεις Χριστιανικών εορτών, τα διάφορα έθιμα των μεγάλων χριστιανικών εορτών, τα κάλαντα, οι φω-τιές του Αϊ-Γιαννιού και άλλα λαϊκά δρώμενα είναι κατά τους νεοπαγανιστές η «επιβίωση της πατρώας θρησκείας στον λαό μας».

Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι μετριοπαθείς «αρχαιολάτρες», οι οποίοι δείχνουν ότι σέ-βονται ή τουλάχιστον ανέχονται την Ορθοδοξία, γιατί αυτή έχει δήθεν ελληνικές

καταβολές. Δείχνουν επίσης ότι σέβονται το πρόσωπο του Χριστού, όμως υπό προϋποθέσεις. Πρώτα απ' όλα επιχειρούν άκομψα να τον παρουσιάσουν ως... Έλληνα. Αναμασούν κάποιες τετριμμένες απόψεις του παρελθόντος, κυρίως ναζιστικές αντιλήψεις στην εποχή του Χίτλερ, ότι δήθεν ως Γαλιλαίος, κάτοικος της «Γαλιλαίας των εθνών» ήταν εθνικής καταγωγής, δηλαδή Έλληνας. Μερικοί μάλιστα φτάνουν στο σημείο να συμμερίζονται την ανόητη ιουδαϊκή ταλμουδική συ-κοφαντία, ότι δήθεν ο Ιησούς υπήρξε γιος κάποιου Έλληνα στρατιώτη ονόματι Πανδήρα! Κά-ποιοι συνδυάζουν το όνομα Ιησούς με το όνομα Ιάσων. Άλλοι τον ταυτίζουν με τον περιβόητο απατεώνα μάγο της εποχής Απολλώνιο Τυανέα (περ. GO, 19-8-97, σελ. 29)! Άλλοι πάλι τον ταυτίζουν με τον... Διόνυσο, ξεχνώντας πως η υπέροχη θεία προσωπικότητα του Χριστού δεν έχει κανένα κοινό σημείο με τον πορνικό και μέθυσο ψευτοθεό! Υπάρχουν και εκείνοι που του δίνουν... μια θέση στον Όλυμπο, ονομάζοντάς τον 13ο ολύμπιο θεό (περ. Διάλογος, 17/1999, σελ. 8)! Όλοι αυτοί πάντως απαιτούν εξοβελισμό της Παλαιάς Διαθήκης, διότι όπως ισχυρίζονται το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία του εβραϊκού λαού και είναι γεμάτο από ανθελληνικές προτροπές και ανηθικότητες! Μάλιστα προειδοποιούν πως αν δεν αποβληθεί η Παλαιά Διαθήκη από την Εκκλησία και αν δεν ξεκαθαρίσει η Εκκλησία τη θέση της από τον Ιουδαϊσμό θα... πάψουν να είναι χριστιανοί! Πέραν από τον απαράδεκτο ρατσισμό που εκφράζουν έτσι για τον εβραϊκό λαό, φαίνεται ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν παχυλή ή ηθελημένη άγνοια για την θέση τα Παλαιάς Δια-θήκης στη ζωή της Εκκλησίας. Η θέση της Εκκλησίας έναντι της Παλαιάς Διαθήκης είναι ξεκαθαρισμένη από τα πρώτα κιόλας χριστιανικά χρόνια. Δεν ενδιαφέρει την Εκκλησία μας η ιστορία του συγκεκριμένου λαού. Την ενδιαφέρει η ιστορία της προετοιμασίας του ανθρώπινου γένους να δεχτεί την εν Χρι-στώ απολύτρωση. Αυτός είναι ο ρόλος του ιερού αυτού βιβλίου, η προετοιμασία του μυστηρίου της θείας Οικονομίας. Η Παλαιά Διαθήκη είναι από τα πλέον ρεαλιστικά βιβλία του ανθρώπινου πνεύματος, το οποίο αποτυπώνει επακριβώς την προχριστιανική κακοδαιμονία της ανθρώπινης κοινωνίας.

10. ΤΡΟΠΟΙ ΔΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΤΩΝ

Οι τρόποι δράσης αυτών των οργανώσεων για την άγρευση οπαδών είναι ποικίλοι. Εκτός από τα δεκάδες περιοδικά, τα οποία είναι ο κυριότερος δίαυλος προώθησης των δοξασιών τους, χρησιμοποιούν κατά κόρον την τηλεόραση και το ραδιόφωνο. Επίσης, εκτός από τις μόνιμες δι-κές τους «αρχαιολατρικές» εκπομπές σε συγκεκριμένους τηλεοπτικούς σταθμούς, σπεύδουν και σε έκτακτες άλλες εκπομπές για να ασκήσουν την προπαγάνδα τους.

Ένας τρόπος προσηλυτισμού είναι και η σύσταση λεσχών διαλέξεων «πολιτιστικών και επιστημόνων θεμάτων», οι οποίες είναι ουσιαστικά κέντρα προσηλυτισμού στις «αρχαιολατρι-κές» οργανώσεις τους, όπως και οι διάφορες «σχολές» διδασκαλίας αρχαίων ελληνικών. Άγρευ-ση οπαδών γίνεται επίσης και μέσω της διοργάνωσης εκδρομών σε αρχαιολογικούς χώρους του εσωτερικού και του εξωτερικού. Εκεί «ειδικοί αρχαιολάτρες» μούν τους ανυποψίαστους εκ-δρομείς στην «πατρώα θρησκεία», δηλαδή στον παγανισμό! Επίσης, με διάφορες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις από συγκεκριμένες «αρχαιολατρικές» ομάδες προωθείται συγκαλυμμένη προπαγάν-δα των νεοπαγανιστών.

Άλλος τρόπος είναι ο εκδοτικός οργασμός. Εκατοντάδες τόμοι βιβλίων με αρχαιολατρικό περιεχόμενο εκδίδονται και προωθούν τις παγανιστικές ιδέες. Πληθώρα αγνώστων

συγγραφέων συγγράφουν βιβλία με απίθανα θέματα με στόχο να προβάλουν ιδιαιζόντως το αρχαιοελληνικό παρελθόν. Προκειμένου δε να πετύχουν το στόχο τους φτάνουν σε ανεπίτρεπτες υπερβολές, α-νακρίβειες και ψεύδη.

Ένας ακόμη τρόπος προώθησης των ιδεών τους είναι το διαδίκτυο. Δεκάδες ιστοσελίδες συγκεκριμένων ελληνικών «αρχαιολατρικών» οργανώσεων «ταξιδεύουν» σε όλο τον κόσμο, αλλά και πληθώρα ιστοσελίδων ξένων παγανιστικών οργανώσεων από όλο τον κόσμο έχουν κα-τακλύσει το διεθνές δίκτυο. Αναφέρουμε για παράδειγμα το Αμερικανικό Παγανιστικό Μορφω-τικό Δίκτυο «Pagan Educational Network» και την Βρετανική Παγανιστική Ομοσπονδία «The Pagan Federation».

Ακόμα και το... φαγητό «επιστρατεύεται». Πολλοί «αρχαιολάτρες» εστίατορες διαφημι-ζουν ότι «ανακάλυψαν την αρχαιοελληνική κουζίνα». Υποτίθεται ότι βρήκαν τις συνταγές μα-γειρικής των αρχαίων Ελλήνων και δημιουργούν ατμόσφαιρα αρχαιοελληνικών συμποσίων, ό-που οι συνδαιτυμόνες ντύνονται χλαμύδες και τρώγουν με τα χέρια όπως οι αρχαίοι! Ενώ πα-ράλληλα κάποιοι τους σερβίρουν και την αρχαιοελληνική θρησκεία!

Οι περισσότερες από αυτές τις «αρχαιολατρικές» ομάδες οργανώθηκαν σε συνομοσπον-δία. Έχουν συστήσει επίσης και την «εκκλησία» τους, τη «Μεγάλη Εθνική Εκκλησιά των Ελλή-νων», δηλαδή την σύγχρονη ελληνική παγανιστική θρησκεία! Επισκέπτονται αρχαιολογικούς χώρους στους οποίους τελούν λατρευτικές τελετές και απευθύνουν προσευχές και ύμνους στους ανύπαρκτους θεούς και κάνουν σπονδές. Ζητούν επιμόνως από το Υπουργείο Παιδείας να τους αναγνωρίσει ως γνωστή θρησκεία. Απαιτούν επίσης από την Πολιτεία να τους παραδώσει τους αρχαιολογικούς χώρους για να αναστηλώσουν τους αρχαίους ναούς και να τελούν σε αυτούς την λατρεία τους. Ακόμη και στην Ακρόπολη των Αθηνών ζητούν να στήσουν βωμούς και να την μετατρέψουν σε κύριο χώρο παγανιστικής λατρείας!

Ο Όλυμπος και άλλες ορεινές τοποθεσίες έχουν γίνει κεντρο των δραστηριοτήτων τους. Το 1984 ίδρυσαν στον Όλυμπο πνευματικό κέντρο, με σκοπό τη μελέτη και αναβίωση του αρχαιοελληνικού παρελθόντος και κυρίως της θρησκείας του δωδεκαθέου. Συγκεντρώνονται εκεί οι πιστοί του παγανισμού από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, σε τακτά χρονικά διαστήματα, για να προσευχηθούν στους ολύμπιους ψευτοθεούς και να ανταλλάξουν απόψεις. Οραματίζονται να κτίσουν στις παρυφές του «ιερού» βουνού ολόκληρη παγανιστική πολιτεία, στην οποία θα υπάρχουν φιλοσοφικές σχολές, μουσεία, βιβλιοθήκες, βωμοί, μαντεία, θέατρα κ.λπ. με κέντρο τον ναό του Ολύμπιου Διός, ως «Ιθάκη της παγκόσμιας συμφιλίωσης» (περ. Ουτοπία, τ. 5, Νοέμβριος 1989)!

Τέλος, αναβίωσαν και εορτάζουν αρχαιοελληνικές εορτές σε όλη τη χώρα, καθ' όλη την διάρκεια του έτους, όπως τα «Πυρφόρεια», τα «Θέσμεια», τα «Παναθήναια», τα «Διονύσια» κ.λπ. Επίσης έχουν καθιερώσει το παγανιστικό «βάπτισμα», το «γάμο», την «κηδεία», την «κα-θιέρωση οίκου» κ.λπ. (περ. Διάλογος, Ιανουάριος – Μάρτιος 1999, σελ. 11).

11. ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Όταν ο Χριστιανισμός εμφανίστηκε στην ιστορία κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει τη σχέση του με τον Ελληνισμό. Οι Έλληνες βρήκαν στην Εκκλησία αυτό που έψαχναν: την αλή-θεια για τον Θεό, τον άνθρωπο, τον κόσμο. Απέναντι στο αρχαίο θέατρο, το σχολείο των ελλή-νων πολιτών, η Εκκλησία αντιπαραθέτει μια άλλη πραγματικότητα: την θεία Αποκάλυψη, την θέα του Τριαδικού Θεού. Οι κοσμολογικές της προϋποθέσεις θέλουν τον

κόσμο ως προϊόν της ελεύθερης θέλησης ενός προσώπου, του Θεού – Πατρός. Γι' αυτό και παύουν να χρησιμοποιούν τη λέξη κόσμος, που υπονοεί ένα Θεό υποχρεωμένο στον ρόλο του κοσμήτορα – διακοσμητή, είτε την απρόσωπη λογική δύναμη (τον λόγο των Στωικών π.χ.) που συνέχει το σύμπαν, και την αντικαθιστούν με την λέξη κτίση ή δημιουργία. Αν ο κόσμος γεννιέται και υπάρχει από την ανά-γκη και μέσα σ' αυτήν, η κτίση γεννιέται και υπάρχει από την ελευθερία και μέσα στην ελευθερία και στην αγάπη του Θεού. Η κτίση υπάρχει επειδή το θέλει ο Θεός, αλλά θα συνεχίσει να υπάρχει εάν το θέλει και ο άνθρωπος. Ο Αδάμ παίρνει την ευθύνη, ως εκπρόσωπος της κτίσης να πει το μεγάλο ναι ή όχι στο Θεό, να πει θέλω ή δεν θέλω να ζήσω μαζί Σου. Για τον Θεό ελευθερία σημαίνει αγάπη, ζωή σε σχέση αδιάπτωτη. Για τον Αδάμ της παρακοής σήμαινε εγωισμό μοναξιά θάνατο.

Η Θεία Λειτουργία, ως Θεία Ευχαριστία, είναι ο χώρος όπου η ανθρώπινη ελευθερία καλείται να υπάρξει με τον τρόπο του Θεού και ο άνθρωπος δύναται να υπάρξει ως ελεύθερο πρόσωπο εν τω προσώπω του Ιησού Χριστού.

Σε τελική ανάλυση, η ειδοποιός διαφορά του αρχαίου Ελληνισμού από τον Χριστιανισμό δεν είναι άλλη από την αγάπη [βλ. Μητροπολίτου Περγάμου Ιωάννου (Ζηζιούλα), Ευρωπαϊκό πνεύμα και ελληνική Ορθοδοξία, περιοδ. Ευθύνη, τ. 167/1985, σελ. 572]. Αγάπη ελεύθερη όμως που απευθύνεται σε συγκεκριμένα πρόσωπα και όχι έρωσ αφηρημένων ιδεών. Αγάπη ελεύθερη από κάθε λογική αιτιότητα και όχι έρωσ λογοκρατούμενος. Αγάπη που προσφέρεται σταυρούμενη και όχι αγάπη που ζητεί τα εαυτής. Τέλος, αγάπη – τρόπος ζωής Θεού Τριαδικού και όχι έρωσ – τρόπος ζωής ανθρώπου τελικώς μοναχικού. Γι' αυτό και η Εκκλησία, ως έκφραση αυτής της αγάπης, διαφέρει ουσιαστικά, παρά τις ομοιότητες, από την ελληνική πόλη των αρχαίων Ελλήνων. Μπορεί η Εκκλησία του Χριστού να είναι σύναξη «επί το αυτό», όπως η Εκκλησία του Δήμου, αλλά όχι μόνον ελευθέρων πολιτών, γιατί στην Εκκλησία «ουκ ένι δούλος ή ελεύθερος», όχι μόνο ανδρών, γιατί «ουκ ένι άρσεν και θήλυ», όχι μόνο Ελλήνων πολιτών, γιατί «ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην» ή βάρβαρος, όχι μόνο ανθρώπων, αλλά Θεού και ανθρώπων.

Όλα αυτά εκφράζονται με τρόπο εξ ίσου συγκλονιστικό, αν αντιπαραβάσουμε την χριστιανική τέχνη με την ελληνική. Ενώ ο αρχαίος ναός δίνει σημασία στην εξωτερική του εμφάνιση, για να προσφερθεί σε κοινή θέα σε ανθρώπους που βρίσκονται έξω από αυτόν, ως έκφραση κάλους και αρμονίας ο χριστιανικός ναός κτίζεται προς τα μέσα. Λιτός και απέριττος εξωτερικά, έχει στο εσωτερικό του μια πλούσια έγχρωμη διακόσμηση.

Ενώ τα ελληνικά αγάλματα, αποζητώντας την αρμονικότητα των αναλογιών του σώματος, εκφράζουν μια διανοητική ομορφιά, οι χριστιανικές εικόνες, αποκαλύπτοντας το αγνό φως της ψυχής που ποτίζεται από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, εκφράζουν μια πνευματική ομορφιά. Το ιδανικό δεν είναι πια το γυμνασμένο σώμα, αλλά η σάρκα που δια της ασκήσεως θεώθηκε. Γι' αυτό και οι χριστιανικές εικόνες δεν παραμένουν σε μία ψυχρή και απόμακρη ιδέα, αλλά σε μία πραγματικότητα, όπου ο θάνατος και η φθορά έχουν νικηθεί.

Σε μία εποχή που ο νέος Ελληνισμός αντιμετωπίζει μια κρίση ταυτότητας, αξίζει να θυμηθούμε ότι ο Ελληνισμός διασώθηκε μέσα στον Χριστιανισμό. Μόνο έτσι ως Έλληνες ορθόδο-ξοι Χριστιανοί θα αντιμετωπίσουμε δημιουργικά την ψευδή διδασκαλία του νεοπαγανισμού και της «αρχαιολατρίας», η οποία επιδιώκει να γκρεμίσει την πίστη των Πατέρων μας και το πολιτι-σμικό μας υπόβαθρο και να επιβάλει τον δικό της ισοπεδωτικό «πολιτισμό» και βέβαια την νέα πανθησκεία της σύγχρονης Βαβέλ, στην οποία δεν θα υπάρχει θέση για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία, για τον άνθρωπο, την ζωή και την

ελευθερία του.